

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἑσπεριακοῦ δραχ. 7.—Ἑξωπεριακοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 10^{ος}

Ἐν Ἀθήναις 8 Φεβρουαρίου 1903

Ἔτος 25^{ον}—Ἀριθ. 6

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' (Συνέχεια)

Ἡ γραπτὴ συνδιάλεξις ἐξηκολούθησε.
— Πῶς ἐμάθατε νὰ γράφετε καὶ νὰ διαβάζετε; ἠρώτησε πάλιν ἡ Αἰμιλία τὴν κωφάλαον.

Καὶ ἡ κυρία Φάγγ ἔγραψεν:

«Ἐκαμα μερικά χρόνια εἰς τὴν Βοστώνην, εἰς ἓν Ἀσυλον Κωφάλαων, ὅπου ὁ πατέρας τῆς γιαιγιάς σας, ὁ ὁποῖος ἦτο ἐξαδέλφος μου, εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ με εἰσαγάγῃ. Ἦμουν ὀρφανὴ καὶ ἀπροσάτευτη. Ἄν δὲν ἐφρόντιζεν ἐκεῖνος, ποτὲ δὲν θὰ ἤμπορούσα νὰ γίνω δεκτὴ εἰς τὸ Κατάστημα, καὶ τὰ ὀλίγα ποῦ ξεύρω, δὲν θὰ τα ἐμάνθανα. Διὰ τοῦτο τοῦ χρεωστώ μεγάλην χάριν. Εἰς ἐκεῖνον ἐπίσης ὀφείλω τὸ ὅτι εὐρίσκομαι ἐδῶ. Εἶχα ὑπανδρευθῆ, νεωτάτῃ, ἓνα καθηγητὴν κωφάλαον ὅπως ἐγώ, καὶ ἤμειθα πολὺ εὐτυχεῖς. Ἀλλ' εἶχα τὴν ἀτυχίαν νὰ χάσω τὸν σύζυγόν μου ἓν ἔτος σχεδὸν μετὰ τὸν γάμον μας. Κ' ἐπειδὴ ἤμουν πτωχὴ, δὲν ἤξεύρω τί θὰ ἐγίνόμουν, ἂν ἡ γιαιγιά σας δὲν ἐδέχετο νὰ με παραλάβῃ. . . »

Ἡ Αἰμιλία ἠγανάκτησεν.

— Εἰσθε ἐξαδέλφη τῆς, ἔγραψεν ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τῆς πλάκας, καὶ σας ἔκαμε μαγειρίσαν; Ἄπιστευτον!

— Σιωπὴ, σιωπὴ, μὲς Αἰμιλία! ἀπεκρίθη ἡ κυρία Φάγγ, πολὺ στενοχωρημένη διὰ τὴν τροπὴν, τὴν ὁποίαν ἐλάμβανεν ἡ συνδιάλεξις.

— Δὲν εἶνε, ξεύρετε, γιαιγιά μου, ἔγραψε τότε τὸ κοράσιον εἶνε μόνον σύζυγος τοῦ πάππου μου.

— Ἀδιάφορον, εἶνε ἡλικιωμένη, καὶ τῆς ὀφείλετε σεβασμόν.

— Πολὺ καλὰ, σιωπῶ ἀφοῦ το ἀπαιτεῖτε. Ὑπάρχουν ὅμως πράγ-

ματα, τὰ ὁποῖα ἔχει κανεὶς τὸ δικαίωμα νὰ μὴν εὐρίσκῃ ὀρθά. Νὰ καταντήσετε ὑπηρετρία σῆς, μὲ τόσῃ ἀνάπτυξιν καὶ μὲ τοιαῦτα αἰσθήματα!

— Μὲ κρίνετε πολὺ ἐπιεικῶς, μὲς Αἰμιλία! Ἐφυγα ἀπὸ τὸ Ἀσυλον πάρα πολὺ νῆα, καὶ αὐτὰ ποῦ ἤξεύρω εἶνε τόσον ὀλίγα, ὥστε ἡ θέσις μου ἐδῶ εἶνε ἡ μόνη διὰ τὴν ὁποίαν εἶμαι ἱκανή. Τί θὰ ἐκέρδιζα ἂν τὴν ἔπερνα σὲ κακὸ; Ὁ ἑλὼ, ὀφείλω νὰ εἶμαι εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴν τύχην μου. »

Ἡ ἐκφραστικὴ φυσιογνωμία τῆς κω-

φαλάλου ἐμαρτύρει τόσον γλυκεῖαν καὶ σταθερὰν ἐγκαρτέρησιν, ὥστε ἡ Αἰμιλία ἠσθάνθη τοὺς ὀφθαλμούς της δακρυσμένους:

ἩΘελα νὰ ἤμπορούσα νὰ σας εἰπῶ τίποτε, ποῦ νὰ σας εὐχαριστήσῃ καὶ νὰ σας ἐγκαρδιώσῃ ὀλίγον, ἔγραψεν.

— Ἐχετε χρυσὴν καρδίαν καὶ σας εὐχαριστῶ! ἀπεκρίθη ἡ κυρία Φάγγ συγκινημένη. Ἄν θέλετε νὰ με διασκεδάσετε, μὴ μου ὀμιλεῖτε δι' ἐμέ! εἰπῆτέ μου καλλίτερα πῶς σας φαίνεται τὸ Κιμπασσέτον καὶ ἂν νομίζετε ὅτι θὰ το

συνειθίσετε . . .

— Πρέπει νὰ το συνειθίσω. ἀφοῦ εἶμαι ἀναγκασμένη νὰ ζήσω ἐδῶ. Ἀλλὰ πρὸς τὸ παρόν, σὰς βεβαίω ὅτι μοῦ ἀρέσει μετρίως.

— Θυμᾶσθε τὴ μητέρα σας, τὸ σπῖτι σας, εἶνε πολὺ φυσικόν.

— Ὦ, ναί, θυμοῦμαι πολὺ τὴ μητέρα μου, ἀλλὰ ὅσον διὰ σπῖτι, δὲν ἔχομεν πλέον, δυστυχῶς! Ὁ πατέρας μου ἐδυστύχησε καὶ ἐπῆγε νὰ εὐρὴ τύχην εἰς τὸ Φάρ-Ούεστ. Οἱ ἀδελφοί μου εἶνε εἰς Ἐκπαίδευτήριον, ἑσπεριακοί. Ἡ μαμὰ μὲ τὴν Εὐρυδίκην ἐπῆγε εἰς τὴν οἰκογένειάν της. Διεσκορπίσθημεν εἰς τὰ τέσσαρα ἄκρα τοῦ κόσμου, ἔ, δὲν εἶνε εὐχάριστον αὐτό!

— Δυστυχισμένη ἐξόριστη! εἶπε καθαρῶς τὸ πλήρες συμπαιδίον βλέμμι τῆς κυρίας Φάγγ.

— Ἡ Εὐρυδίκη εἶνε ἡ μικρά μου ἀδελφή, ὑπέλαβεν ἡ Αἰμιλία τὴν ἐνθυμοῦμαι περισ-

«Ἰδοὺ περὶ τίνος πρόκειται, εἶπεν ὁ Κάρολος.» (Σελ. 42, στήλ. 6'.)

σώτερον απ' όλους, έπειτα από τη μαμά, διότι εγώ την είχα όλην την ημέραν... Αλλά και δι' όλους τους άλλους λυπούμαι... Αμέ το πιάνο μου; Ω, αν ήξεύρατε!... Το καίμενο μου τὸ πιάνο, αναγκασθήκαμε νὰ το πωλήσωμε διὰ νὰ πληρώσωμε τὰ χρέη μας, ὅπως ἐπωλήσαμε καὶ ὅλα μας τὰ ἐπιπλα, καὶ τὰ ἄλογα, καὶ τὰ μαξιλάρια τοῦ μπαμπᾶ, ὅτι εἴχαμε καὶ δὲν εἴχαμε τέλος πάντων! Ἄν ἤμπορούσα νὰ παίζω ὀλίγη μουσικήν, δὲν θὰ ἐστενοχωρούμην, καὶ ἂν ἡ γιαγιά ἦτο κάπως διαφορετική, θὰ ὑπέμενα γενναϊότερα... Ἦλθα διατεθειμένη νὰ την ἀγαπήσω μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά καὶ νὰ την εὐγνωμονῶ πού μ' ἐδέχθη εἰς τὸ σπίτι της· ἀλλ' αὕτη δὲν λογαριάζει οὔτε τὴν ἀγάπην μου οὔτε τὴν εὐγνωμοσύνην μου. Ὡ, καλλίτερα νὰ μὴν ἐρχόμουν ποτὲ ἐδῶ, ὅπου κανεὶς δὲν εἶχεν ὄρεξιν νὰ με ἰδῇ!...

— Καὶ πού το ξεύρετε;
— Μὰ νομίζετε ὅτι εἶμαι τυφλὴ; .. Καὶ τὸ χειρότερον απ' ὅλα εἶνε, ὅτι θέλω δὲν θέλω εἶμαι ὑποχρεωμένη νὰ μείνω.
— Ἄν ἤλθετε ἐδῶ, μὲς Αἰμιλία, ἔχετε βέβαια κάποιον σκοπὸν νὰ ἐκπληρώσετε.

— Ποῖος ξεύρει! ἴσως ἡ ἀποστολὴ μου εἶνε νὰ σας κρατῶ συντροφιά! Ἐγραψεν ἡ Αἰμιλία, ἀφοῦ πρὸς στιγμὴν ἔμεινε σκεπτική.
— Ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμὴν πού σας εἶδα, μοῦ ἐκάματε καλόν. Μὴν ἐκπληττεσθε δι' αὐτό· τὸ προσωπάκι σας εἶνε τόσο γλυκὺ καὶ τόσο γελαστόν, ὥστε εἶνε εὐχαρίστησις νὰ το ἔχη κανεὶς ἐμπρός του.

— Πῶς εἰμπορεῖ τὸ πρόσωπόν μου νὰ εἶνε γελαστόν, ἀφοῦ εἶμαι τόσο λυπημένη; εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ Αἰμιλία.

Κ' ἐσηκώθη διὰ νὰ φύγῃ.
— Μὴ φεύγετε ἀκόμη, τῇ εἶπεν ὁ Κάρλος· ἔχω καὶ νὰ σας δώσω.

— Τί πράγμα;
— Φουντούκια. Θὰ σᾶς τα σπάζω καὶ θὰ τα τρώγετε.

— Ἐκαμα λαμπρὰ νὰ ἔλθω νὰ σας εὐρῶ, εἶπεν ἡ Αἰμιλία, ὅταν ἐκάθισεν ἀναπαυτικῶς πλησίον τῆς φωτιᾶς, μὲ τοὺς πόδας ἐπὶ μικροῦ σκαμνίου καὶ μὲ τὰς χεῖρας γεμάτας φουντούκια, τὰ ὅποια δὲν ἐπρόφθανε νὰ τρωγαλίζῃ τόσο γρήγορα, ὥστε νὰ εἶνε «ἐνήμερος». Καὶ ἐπανερχομένη εἰς τὸ θέμα, τὸ ὁποῖον τὴν ἀπασχολεῖ:

— Λέγεις νὰ εὐχαριστηθῶ ἐδῶ; Ἀγαπᾶς σὺ αὐτὴν τὴν ζωὴν; ἠρώτησε τὸν νεαρὸν ὑπηρέτην.

— Ναὶ καὶ ὅχι.

— Ποῦ εἶνε τὰ ἀνὰ;

— Πρῶτον, ἀγαπῶ τὸν παπποῦ σας· εἶνε τόσο καλὸς! Κάποτε εἶνε ἀπότομος, ἀλλ' ἐσυνείθισα τὸν χαρακτήρα

του, καὶ τώρα πού τον ξεύρω, οἱ μεγάλοι θυμοὶ του δὲν με τρομάζουν. Εἶνε ὁ καλλίτερος φίλος πού ἔχω.

— Δὲν θὰ σ' ἐρωτήσω ἂν φρονῇς τὰ ἴδια καὶ γιὰ τὴν γιαγιάν, διότι εἶμαι σχεδὸν βεβαία, ὅτι αὕτη ἀποτελεῖ ἐν ἀπὸ τὰ «ὄχι» σου.

Ὁ Κάρλος ἤρχισε νὰ γελά.

— Δὲν ἦτο σωτὴρ νὰ πῶ αὐτὸ πού εἶπα, ὑπέλαβεν ἡ Αἰμιλία. Ἄς ὑποθέσωμεν ὅτι δὲν εἶπα τίποτε. Δὲν θὰ μάθω λοιπὸν ποτὲ νὰ ὀμιλῶ ὅπως πρέπει, ἐγὼ πού ἐπιθυμῶ τόσο νὰ εἶμαι μετρημένη καὶ ἀξιοπρεπής; Ἀλλ' αὐτὸ ὑπερβαίνει, φαίνεται, τὰς δυνάμεις μου.

— Χαίρω πολὺ, ἀνέκραξεν ὁ Κάρλος. Ἐδῶ εἰς τὸ Κιμπαστέον ὑπάρχουν πληθὺς κορίτσια πού δὲν σας μοιάζουν καθόλου, γιὰτὶ κάμνουν τὲς ὑπερήφανες καὶ τὲς ἀκατάδεκτες...

— Διὰ ποῖα κορίτσια λέγεις; Δὲν πιστεύω νὰ ἐννοῇς τὴν Χαράν Σάμβορν, διότι αὐτὸ δὲν θὰ το παραδεχθῶ.

— Ἡ Χαρά Σάμβορν δὲν εἶνε τίποτε ἐμπρὸς τῇ Δόρᾳ Τόπλιφ, ἀπεκρίθη ὁ Κάρλος. Ἀλήθεια, μὲς Αἰμιλία, ἂν θέλετε νὰ γίνετε φίλη τῆς μὲς Δόρας, θὰ κάμετε καλὰ νὰ μὴ της εἰπῇτε ὅτι «μιλήσατε μαζί μου».

— Δὲν δίνω ἐγὼ μιὰ πεντάρα γι' αὕτη τὴ Δόρα, ὑπέλαβεν ἡ Αἰμιλία. Τώρα ὅμως πού ὁ πάγος διελύθη μεταξύ μας, Κάρλε, ἄφησε νὰ ἰδῶ μήπως εἰμπορῶ νὰ σε βοηθήσω εἰς τὸ μάθημα πού σ' ἐδυσκόλευε προτῆτης. Ἐγὼ πηγαίνω σχολεῖο ἀπὸ μικρῆς καὶ μολονότι δὲν ἤξεύρω πολλά, εἰμπορεῖ ὅμως νὰ ξεύρω περισσότερά σου.

— Εἰσθε πολὺ καλὴ, ἀνέκραξεν ὁ Κάρλος.

— Ὡστε δέχεσαι; σύμφωνοι;

— Ἀλλά...

— Δὲν ἔχει ἄλλὰ... Δὲν εἶνε τίποτε σπουδαῖον, οὔτε κουραστικόν, αὐτὸ πού θὰ κάμω γιὰ σένα. Ἀρκεῖ καμμιὰ φορὰ μιὰ λέξις, διὰ νὰ ποφύγῃ κανεὶς μάταιον ψάξιμον ὁλοκλήρων ὥρων. Ἐλα, μὴ μ' εὐχαριστῇς, — δὲν ἀξίζει τὸν κόπον, — καὶ ἄς ἀρχίσωμεν ἀμέσως.

— Ἰδοὺ περὶ τίνος πρόκειται, εἶπεν ὁ Κάρλος ἀνοίγων τὸ βιβλίον του μὲ ὕψος ἀδιάφορον, (τὸ ὁποῖον ὅμως προσεποιεῖτο πολὺ ἄσχημα, διότι πρὸ πολλοῦ τὸ δυστυχὲς παιδίον ἄλλο δὲν ἐπόθει παρὰ ὀλίγη βοήθειαν.) Δὲν εἶχα τύχην ὡς τὰ τώρα, μὲς Αἰμιλία· ἀλλὰ ἔχω θάρρος καὶ ἐπιμονήν, καὶ δὲν ἐννοῶ νὰ μείνω εἰς τὴν θέσιν ὅπου εὐρίσκομαι σήμερα. Ἡ ἀρχὴ γιὰ ὅλους εἶνε δύσκολη, καὶ ἂν με σκουντοῦσαν λιγάκι καὶ μένα, θὰ ἔδλεπαν ὅτι δὲν εἶμαι πῶς κοῦτσος ἀπὸ ἄλλους.

— Βεβαίωτατα, ἀνέκραξεν ἡ Αἰμιλία, ὁ παπποῦς μου εἶπεν ὅτι εἶσαι ἐκτάκτως εὐφυής.

— Ὁ πλοίαρχος εἶνε πολὺ ἐπιεικής, ἀπεκρίθη ὁ Κάρλος, κατακόκκινος, ἀπὸ εὐχαρίστησιν· ἀλλὰ θὰ κάμω ὅ,τι εἴμπορῶ, διὰ νὰ δικαιώσω τὴν καλὴν του ιδέαν. Ὁ πατέρας μου ἦτο ἰατρός, καὶ μάλιστα ὄχι ἀπὸ τοὺς κοινούς· εἶχε μεγάλην ἱκανότητα καὶ ἐξετιμᾶτο πολὺ εἰς τὴν πόλιν, ὅπου ἐμέναμεν. Ἄν δὲν ἀπέθνησκε, θύμα τῆς ἀρροσιώσεώς του, εἰς μιὰν ἐπιδημίαν, ποῖος ξερεῖ πῶς θὰ ἦμουν τώρα!

— Καὶ ἡ μητέρα σου; ἠρώτησεν ἡ Αἰμιλία μετ' ἐνδιαφέροντος.

— Ἡ καίμενη ἡ μητέρα μου ἔμεινε πολὺν καιρὸν ἄρρωστη, ἀπὸ τὴ λύπης, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατέρα μου. Ἐπειτα ἐμάχευσεν ὅ,τι εἶχε καὶ ἐπεχείρησεν ἓν μικρὸν ἐμπόριον, ἀλλὰ δὲν εὐδοκίμησε... Ἐπιτέλους ἀπέθανε καὶ αὐτῇ, ἀπαρηγόρητη πού με ἄφινε μόνον εἰς τὸν κόσμον, καὶ χωρὶς πόρον ζωῆς.

— Ἀπὸ τότε; πῶς ἔζησες; ἠρώτησεν ἡ Αἰμιλία.

— Ἀπὸ τότε, ἔζησα ὅπως ἠμπόρεσα, γυρίζον δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ. Ἀλλὰ ποτὲ μου δὲν ἐξήγησα τίποτε κανενός· τὸ ψωμί πού ἔτρωγα, τὸ ἐκέρδιζα ἐγὼ μόνος μου.

— Λυπηρόν!

— Ὅχι, μὴ με λυπᾶσθε, μὲς Αἰμιλία· δὲν εἶμαι ἐγὼ κανένας χαμένος, ὅπως θὰ ἐνομίζατε, ὅταν μάκούσατε νὰ κλαίω τὴ μοῖρα μου, πρὸ ὀλίγου.

— Ὡ, στιγμὴ ἀδυναμίας, ἡ ὁποία παρήλθεν. Ἐμπρὸς τώρα, νὰ ἰδοῦμε...

— Αἰμιλία! ἐφώνησεν ἡ κυρία Χῶδ χωρὶς νὰ κινήθῃ ἀπὸ τὴν πολυθρόναν της.

— Ἐφθασα, γιαγιά, ἀπεκρίθη τὸ κοράσιον· ἀκόμη μιὰ λέξις, Κάρλ...

— Δὲν εἶμαι Ὀλλανδὸς· ὀνομάζομαι Κάρλος... Κάρλος Πρέστον...

— Λοιπὸν, Κάρλε, μὴ ἀπελπίζεσαι, θὰ ἔρχωμαι καθεὶ βράδυ, μετὰ τὸ γεῦμα, νὰ μελετῶ μαζί σου, καὶ νὰ ἰδῇς τί εὐκολα θὰ μας φαίνωνται τὰ μαθήματα. Ἐφθασα γιαγιά, νὰ με!

Καὶ ἔφυγε, χωρὶς νὰ κοῦσῃ τὰς εὐχαριστίας τοῦ νέου της φίλου.

— Μὰ τί ἐκάμεν «στὸ μαγειρεῖο; τὴν ἠρώτησεν ἡ κυρία Χῶδ μὲ τὸ ψυχρότερον ὕψος της. Ἡ θέσις σου δὲν εἶνε ἐκεῖ.

— Μπᾶ! εἶπεν ὁ πλοίαρχος, διατὶ δὲν τὴν ἀφίνεις; Ὁ Κάρλος καὶ ἡ Ἐσθὴρ δὲν εἶνε κοινοὶ ὑπηρέται, Ἐθνική μου, καὶ ἂν τὸ κοράσιον διασκεδάσῃ μὲ τὴν συντροφίαν των, δὲν ἔχει νὰ ζημιωθῇ τίποτε. Εἰς τὴν ἡλικίαν τῆς Αἰμιλίας, ὀλίγη ποικιλία εἶνε ἀναγκαία.

Οὕτω τὸ ζήτημα ἐλύθη, καὶ ἡ Αἰμιλία ἀφέθη ἐλευθέρᾳ νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν διπλὴν της ὑπόσχεσιν.

[Ἐπεταὶ συνέχεια]

ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΔΗΣ

[Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν τῆς Σοφίας Μάβ]

ΑΛΟΓΟΠΑΙΓΝΙΑ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

5.

Δηλητηρίασις ἐκ μελάνης

Τὰ μικρὰ παιδιὰ ἔχουν τὴν μανίαν νὰ τρώγουν, — καὶ ὄχι μόνον νὰ τρώγουν, ἀλλὰ καὶ νὰ πίνουν, — ὅ,τι φθάνουν... κυριολεκτικῶς!

Συμβαίνει κάποτε νὰ αναβαίνουν εἰς τὴν καρέκλαν, νὰ φθάνουν τὸ καλαμάρι τοῦ γραφείου σας, καὶ νὰ το καταπίνουν ὡς νὰ εἶχε μέσα τὸ ωραιότερον σιρόπι.

Βεβαίως ἡ μελάνη εἶνε δηλητήριο, ἀλλ' ἂν σᾶς συμβῇ τίποτε τέτοιον, μὴν ἀνησυχήσετε, καὶ προπάντων μὴ τα χάσετε. Ἀρκεῖ νὰ ἤξεύρετε, — καὶ σᾶς το λέγω, — ὅτι ἂν τύχῃ καὶ καταπιῇ κανένα ἀδελφάκι σας τὸ καλαμάρι, ἀμέσως πρέπει νὰ το ἀναγκάσετε νὰ καταπιῇ καὶ τὸ στυπόχαρτον.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΑΘΗΝΑ· ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΠΑΡΟΥΣΩΝ

Ἀγαπητοί μου,

ΠΗΓΑ προχθὲς νὰ ἐπισκεφθῶ ἕνα φίλον μου, καὶ ἤυρα τὸ σπίτι του κατελημμένον κυριολεκτικῶς ἀπὸ ἕνα φαῖδρον καὶ χαριτωμένον ὄμιλον παιδιῶν.

Ἦταν τὰ δύο τοῦ κορίτσιου, ὁ μικρὸς υἱὸς του, δύο ἐξαδέλφαι των, ἕνας φίλος των καὶ μιὰ φίλη των. Ἐπὶ τὰ παιδιὰ ἐν ὄλῳ, καθήμενα... δηλαδὴ μὴ καθήμενα πουθενά, ἀλλὰ κυκλοφοροῦντα διαρκῶς εἰς τὸ σαλόνι, εἰς τὴν τραπεζαρίαν, εἰς τὸ γραφεῖον, εἰς τοὺς κοιτῶνας, καὶ εἰς τὸ μαγειρεῖον ἀκόμη, — διότι οἱ μεγάλοι ἔλειπαν, καὶ ὄλον τὸ σπίτι ἦτο εἰς τὴν διάθεσιν των.

Ἦθελσα νὰ φύγω, ἀλλὰ μὲ παρέκλεσαν νὰ μείνω ὀλίγον διὰ «νὰ ποῦμε γιὰ Διάπλασι».

— Τώρα ἴσα-ἴσα θὰ κάμωμε καὶ τσαῖ! μοῦ εἶπεν ἡ Ἐλίτσα, ἡ μεγαλητέρα κόρη τοῦ φίλου μου.

Ἐκάθισα, καὶ κατῶρθωσα νὰ τοὺς συμμαζεύσω εἰς τὴν τραπεζαρίαν. Τὸ πρᾶγμα δὲν ἦτο πολὺ δύσκολον, διότι ἐκεῖ ὑπῆρχε καὶ κάποιος μπουφές, φορτωμένος γλυκίσματα καὶ μπισκότα. Ἐπειτα ἐπρόκειτο νὰ «ποῦμε γιὰ Διάπλασι», καὶ τὸ θέμα αὐτό, διὰ πολλὰ παιδιὰ, εἶνε γλυκύτερον καὶ ἀπὸ τὰ γλυκίσματα...

Τὰ εἶπαμεν, ἐπῆραμεν τὸ τσαῖ, τὸ ὁποῖον προσέφερε μὲ ὅλην τὴν τέχνην καὶ

τὴν ἀδρότητα μεγάλῃς ἢ μικρᾷ Ἐλίτσα, ἐγύσαμεν ἕνα-δύο φλυζάνια — ὄχι ἐγὼ βέβαια! — ἐσπάσαμεν ἕνα πιατάκι, — ἄς εἶνε, κατὰ λάθος... — ἐγελάσαμεν καὶ... ἐσηκώθηκα νὰ φύγω. Ἐκρίνα ὅτι ἦτο καιρὸς νὰ φύγω τὰ παιδιὰ ἐλεύθερα νὰ ἐξακολουθήσουν τὴν θορυβώδη των κυκλοφορίαν. Ἀλλ' ἡ Ἐλίτσα διεμαρτυρήθη ζωηρῶς:

— Στὰ καλλίτερα θὰ φύγετε; ἀνέκραξε. Τώρα ὅπου νᾶνε θὰ ἔλθῃ καὶ ἡ δεσποινὶς Παρουσῶν!

Γέλια ἀτελείωτα διεδέχθησαν τὴν ἀναγγελίαν αὐτήν. Ἐκῦταξα τὰ παιδιὰ ἐκπληκτος.

— Ποιὰ εἶνε αὕτη ἡ δεσποινὶς Παρουσῶν; ἠρώτησα· πρώτην φορὰν ἀκούω τέτοιον ὄνομα.

— Εἶνε γαλλικῆς καταγωγῆς, εἶπεν ὁ μικρὸς Ἰάσων, ἀδελφὸς τῆς Ἐλίτσας.

— Ἡ μάλλον ἀρχαίᾳ ἐλληνικῇ! εἶπεν ἡ ἀδελφὴ του.

Νέα ἱλαρότης ἐκ μέρους τῶν παιδιῶν, νέα ἐκπληξις ἐκ μέρους τοῦ ὑποφαινομένου. Ἀλλὰ τὰ παιδιὰ εἶνε πρόθυμα πάντοτε εἰς ἐξηγήσεις, καὶ ἡ Ἐλίτσα ἔλαβε τὸν λόγον, διὰ νὰ μου λύσῃ τὰς ἀπορίας:

— Λοιπὸν, εἶπεν, ἡ δεσποινὶς Παρουσῶν εἶνε ἡ φίλη μας Ἀνδρομάχη Ψ... συμμαθήτριά μου εἰς τὸ Ὡδεῖον. Τὴν γνωρίζετε;

— Νομίζω... ἐξ ὕψους μόνον.

— Ἀ! ὥστε δὲν τὴν ἀκούσατε ποτὲ νὰ μιλή;

— Ὅχι.

— Χάνετε!... Σᾶς βεβαίῳ ὅτι δὲν ὑπάρχει πλέον ἀστεῖον καὶ διασκεδαστικὸ κορίτσι! Τὰ γέλια πού κάμνουμε ὅταν εἶνε μαζί μας δὲν... δὲν περιγράφονται! Γι' αὐτὸ τὴν προσκαλοῦμε πάντοτε, ὅπου μαζεθούμεθα... Τὴν ἐπροσκαλέσαμε καὶ σήμερα, ἀλλὰ μᾶς ἐμήνυσε ὅτι θὰ ἔλθῃ μετὰ τὰς πέντε, διότι ἔχει μᾶθημα εἰς τὸ σπίτι. Καθῆστε νὰ τὴν γνωρίσετε... δὲν ξερετε πῶς θὰ γελάσετε καὶ σᾶς.

— Μὰ τόσῳ ἀστεῖᾳ πράγματα λέγει αὐτὴ ἡ δεσποινὶς;

— Ἀστεῖα!... πάρα πολὺ ἀστεῖα! ὅσο δὲν φαντάζεσθε ἀστεῖα!

— Μὰ ὅταν πρωτογνωρίξῃ κανένα...

— Ἰσα-ἴσα τότε λέγει τὰ ἀστεϊότερα.

— Ἀλήθεια; Μεγάλον προτέρημα αὐτό θὰ πῇ ὅτι ἔχει τὸ θάρρος τοῦ κόσμου. Ἀλλὰ δὲν μοῦ εἶπες, γιὰτὶ τὴν λέτε δεσποινίδα Παρουσῶν;

— Εἶνε τὸ ψευδώνυμόν της! εἶπε μὲ τὴν ἔρρινον σαρκαστικὴν φωνὴν τοῦ ὁ μικρὸς Ἰάσων.

— Μὲ τὴν διαφορὰ, ὅτι τὸ ἔχει χωρὶς νὰ τὸ ξεύρῃ, ὑπέλαβεν ἡ Ἐλίτσα. Τῆς τὸ ἐδῶσαμε ἀπὸ μιὰ μέρα, πού ἤθελε νὰ μᾶς μάθῃ ἕνα παιγνίδι, καὶ καθὲς τόσο μᾶς ἔλεγε: «τῶν παρόντων καὶ

τῶν παρουσῶν.» Ἀ! ἔγινε σκέψις νὰ τὴν βγάλωμε καὶ δεσποινίδα παρὰ καθ' ἑμὲν, γιὰτὶ ἐστὴν ἐξηγήσι τοῦ παιγνιδίου μᾶς ἔλεγε: «Ὁ παρακαθήμενος τὸ δίδει τῇ παρακαθήμενῃ...» Ἀλλὰ τὸ Παρουσῶν ἐπεκράτησεν...

— Ὡς εὐχρότερον! συνεπλήρωσεν ὁ Ἰάσων, βήχων ὁ πονηρὸς, διὰ νὰ κάμῃ... λογοπαίγνιον!

— Καὶ τὸ παιγνίδι;

— Ποῦ παιγνίδι; Ἐσκάσαμε ὅλοι τὰ γέλια, καὶ τὸ ἀφήσαμε ἐπὶ τῇ μέσῃ.

— Μὰ ὑπάρχει κωμικώτερον πρᾶγμα παρὰ νὰ μιλή κανεὶς τέτοια γλῶσσα; παρετήρησε μιὰ ἀπὸ τὰς ἐξαδέλφας.

— Ὡστε ἡ δεσποινὶς Παρουσῶν ἐλληνίζει, εἶπα ἐγώ.

— Ὑπερελληνίζει! ἀνέκραξεν ἡ Ἐλίτσα. Φαντασθῆτε, ὅτι καὶ τὰ κοινότερα καὶ τὰ ἀπλούστερα πράγματα ἐννοεῖ νὰ τὰ πῇ βαθεῖα ἐλληνικά. Μὲ ὅποιον νὰ μιλή, μὰ μὲ μικρὸν παιδί, μὰ μὲ ὑπέρτερα, θὰ μεταχειρισθῇ τὴν γλῶσσαν τοῦ Θουκυδίδου. Πάρα κάτω δὲν καταδέχεται νὰ πῇ. Τῆς φαίνεται ὅτι θὰ ξεπέσῃ, ὅτι θὰ τὴν ποῦν ἀγράμματα... αὕτη, πού πῆρε δίπλωμα τοῦ Ἀρσακείου μὲ ἄριστα!

— Καὶ σᾶς γελάτε...

— Γελοῦμε, λέει; Καλὲ ξεκαρδιζόμαστε, πεθαίνουμε, σκάζομε, βαστάμε τὰ πλευρά μας... Ἐννοεῖται, ὅτι κάμνουμε τρόπο νὰ μὴ το καταλάβῃ. Πάντα θὰ βροῦμε μιὰ πρόφασιν, νὰ φανῇ ὅτι γελοῦμε μὲ ἄλλο πρᾶγμα, παρὰ μὲ αὐτὰ πού λέγει. Παραδείγματα χάριν, ἐστὶ παιγνίδι, μᾶς ἐφταιγε μιὰ γάτα πού ἐνιαούριζε ἐπὶ τὴν αὐλὴν παράξεναν... Ἀλλήφορὰ, κάμνουμε πῶς θυμούμεθα ἑξαφνα κατὶ ἀστεῖον, ἡ μαζώνουμε τὸν Ἰάσωνα, πού μας κάμνει τάχα καὶ γελοῦμε... Τὸ ζήτημα εἶνε νὰ μὴ μας θυμώσῃ καὶ νὰ μὴ χάσωμε τέτοια διασκεδάσι... Ἐπειτα θέλομε καὶ τὴν φιλίαν, γιὰτὶ ἡ καίμενη ἡ Ἀνδρομάχη, — νὰ λέμε τὴν ἀλήθειαν, — κατὰ τὰ ἄλλα εἶνε σπάτιο κορίτσι, μὲ χρυσὴν καρδιά, μὲ λαμπρὰ αἰσθήματα.

— Πές τα νὰ μας συγκινήσῃς, γιὰτὶ πλησιάζει καὶ ἡ ὥρα πού θὰ ἔλθῃ! διέκοψεν ὁ πειρακτικὸς Ἰάσων.

Καὶ πραγματικῶς, τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἠκούσθησαν βήματα ἀπέξω, εἰς τὴν μαρμαρένιαν σκάλαν, καὶ ἕνα χεῖρ ζωηρὸν καὶ ταχὺ ἐκτόπησε τὸ ρόπτρον.

— Τίς κρούει τὴν θύραν; ἐφώνησεν ἡ Ἐλίτσα μὲ πλαστὴν σοβαρότητα, καὶ, ἐπειδὴ τὸ ἀπόγευμα ἐκεῖνο ἡ ὑπηρεσία εἶχε καταργηθῇ, ἔτρεξε νὰνοῖξῃ αὐτοπροσώπως.

Ἀλλὰ βλέπω ὅτι ὑπερέβην τὰ ὅρια τῆς συνήθους ἐπιστολῆς, καὶ ἀναγκάζομαι νὰ ἀβάλω τὴν συνέθειαν τῆς ἀπογευματινῆς μας διὰ τὸ Σάββατον. Ἐν τῷ μεταξύ,

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΤΑΚΗΣ ΚΑΙ ΤΟΤΟΣ

Δ'.

Ἐνῶ ὁ Τάκης πλησιάζει μὲ προσεκτικὰ βήματα, κρατῶντας ἐλαφρὰ τὸ ροδάκινό του, γιὰ νὰ μὴ του χαλάσῃ τὸ βελουδένιο χνουδι, ὁ Τοτός πολεμᾷ νὰ βάλλῃ στὸ στόμα τῆς Λιλίκας τὴν ὠραία φράουλα.

Χαμένος κόπος! Τὸ στόμα τῆς Λιλίκας μένει κλειστό... Δέν το ἀνοίγει γιὰ ὅλο τὸν κόσμον!

Μπα! γιατί; Τόσον λοιπὸν δέν της ἀρέσουν οἱ φράουλες καὶ τὰ ροδάκινα; Τόσον ὀλίγην ἐντύπωσι τῆς κάμνει ἡ εὐγενική περιποίησι τῶν ἐξαδέλφων της;

Ὅχι! Ὅχι! Καὶ τὰ ὀπωρικά της ἀρέσουν πολὺ τῆς Λιλίκας, καὶ ἡ εὐγένεια τοῦ Τάκη καὶ τοῦ Τοτοῦ τὴν σκληρώνει. Καὶ γι' αὐτὸ ἴσα-ἴσα δέν θέλει νὰ φάγῃ μόνῃ της, σὰν ἐγώιστρια.

Κρατεῖ τὸ στόμα κλειστὸ γιὰ τῆς ἦλθε μιὰ ἰδέα, καὶ δέν θὰ το ἀνοίξῃ, παρὰ γιὰ νὰ τὴν πῇ ὅτους ἐξαδέλφους της. Περιμένετε!

("Ἐπεται συνέχεια")

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Καλοὶ ἄνθρωποι. — Αἱ ὑποσχέσεις τοῦ Τζανῆ. Ἐτοιμασίαι διὰ ψάρευμα

Ἐνῶ ὁ Μῆτρος ἐγύριζεν εἰς τὴν ἑκταυλιν διὰ νὰλλάξῃ φορέματα, ὁ Τζανῆς, ἡ Μαριάννα, ὁ Ἀνδρῆκος καὶ ἡ Μαρούσα ἐπῆραν πάλιν τὸν δρόμον τῆς ἀκρογιαλίας.

Ὁ Ἀνδρῆκος, πάρηγορημένος ἀπὸ τὴν εὐχαρίστησιν ποῦ ἐδοκίμασεν, δὲν εἶδε τὸν ἐχθρόν του μέσα ἔς τὸ βάλτο, ἐπεριπατοῦσεν εὐθυμὸς μαζί μὲ τὴν ζητιανούλαν.

— Ἀμ οἱ πατάτες; ἐφώνησεν αὐτὴ, καθὼς ἐπερνοῦσαν ἀπὸ τὸ λειβάδι.

Ἐτρεξαν εἰς τὸν ὄχθον καὶ ἤρσαν τὰς πατάτες, καρβουνιασμένες ὀλίγον, ἀλλ' ὅπωςδήποτε φαγώσιμες. Ὁ Ἀνδρῆκος ἐγένεν ἀκόμη εὐθυμότερος. Ἡ Μαρούσα τὰς ἔβαλεν εἰς τὴν ποδιάν της καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον της μὲ τὴν οἰκογένειαν, διότι ἡ Μαριάννα τὴν εἶχε προσκαλέσῃ νὰ φάγῃ. Εἰς τὸ σπίτι ἡ Διονυσία τὴν ὑπεδέχθη μὲ χαρὰν καὶ τὴν ἐπεριποιήθη ὅσον ἡμποροῦσε.

Μολοντί εἰς τὴν Βρετάνην οἱ ἄνθρωποι εἶνε καλοὶ πρὸς τοὺς πτωχοὺς καὶ τοὺς ὀμιλοῦν πάντοτε γλυκά, ἡ δυσ-

τυχὴς ὄρφανὴ ποτὲ της δέν εὐρέθη εἰς τέτοιαν ἐορτήν. Ποτὲ της, — ἔλεγε, — δέν εἶχε φάγῃ τόσον ὠραῖες τηγανίτες!.. Καὶ τὰ κολλῖδια τὴν ὠραία ποῦ ἦταν μαγειρευμένα! Καὶ τὸ γάλα τῆς Ἀστέρας τί γλυκὸ ποῦ ἦταν!..

Μετὰ τὸ γεῦμα, ἡ Διονυσία ἐπῆρε τὴν μητέρα της κατὰ μέρος.

— Μητέρα, τῆς εἶπεν, ἡ καϊμένη ἡ φτωγὴ θὰ κρύνῃ πολὺ μ' ἐκεῖνο τὸ τσίτινο 'πουκαμισάκι'...

— Δοιπὸν; ἠρώτησεν ἡ Μαριάννα.

— Δοιπὸν... ἂν μου ἔδινες τὴν ἄδεια νὰ τῆς δώσω ἕνα δικό μου, ἀφοῦ ἔχω δύο;

— Μὰ τότε δέν θὰ ἔχῃς νὰλλάξῃς τὴν Κυριακή!

— Δέν με πειράζει, ἐπιθύρῃςεν ἡ Διονυσία στενάζουσα; θέλεις;

Καὶ ἔδειξε μὲ τὸ δάκτυλον ἕνα συρτάρι τοῦ κρεββατιοῦ.

Ἡ μητέρα ἐχαμογέλασε καὶ της ἐνευσεν νὰ ἱ.

Ἡ μικρὰ ἔτρεξε ὅτ' οὐρτάρι, τὸ ἀνοίξε βιαστική, ἐπῆρε τὸ φόρεμα καὶ το ἔφερε χαρούμενη εἰς τὴν Μαρούσαν. Ἐκεῖνη ὅμως ἐδίσταζε νὰ το δεχθῇ, καὶ ἐκύτταζε φοβισμένη τὴν Μαριάνναν.

— Πάρ' το παιδί μου! εἶπεν ἡ γυνὴ τοῦ ψαρά.

Ἡ Μαρούσα ἐπῆρε τὸ φόρεμα μὲ χί-

λια εὐχαριστῶ, δεῖλὰ ἀλλὰ γεμάτα χαρὰν.

— Ἀκουσε, εἶπεν ὁ Τζανῆς πρὸς τὴν πονετικὴν Διονυσίαν· αὐριο θὰ πᾶμε ὅτ' οὐ χωρὶς νὰ διαλέξωμε ἕνα 'πουκαμισάκι, καὶ θαγοράσωμε ἀκόμη μιὰ ποδιά καὶ ἕνα κεφαλομάνδηλο γιὰ τὴ μικρή. Ἔ, σοῦ ἀρέσει;

— ὦ, ναί! ἐφώνησεν ἡ Διονυσία, χειροκροτοῦσα.

Τίποτε δέν συντελεῖ περισσότερον εἰς τὴν διάπλασιν τῶν μικρῶν, ὅσον τὸ καλὸν παράδειγμα τῶν μεγαλητέρων. Μάρτυς τῆς γενναιοδωρίας τῆς ἀδελφῆς της, ἡ Ροζαλία ἔσπανε τὸ κεφαλάκι της, διὰ νὰ εὐρὴν τρόπον νὰ τὴν μιμηθῇ. Ἀφοῦ ἐσκέφθη πέντε λεπτά, ἐπῆρε ἕνα μανδύλι δικό της, ἀνέβη εἰς τὸ σκαμνὶ πλησίον τῆς Μαρούσας, καὶ ἐπροσπάθησε νὰ τῆς το φορέσῃ. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ Μαρούσα ἦτο ἐπὶ τὰ ἑτῶν καὶ ἡ Ροζαλία τεσσάρων, τὸ κεφαλομάνδηλο τῆς μιᾶς δέν ἐπῆγαιεν εὐκολα εἰς τὸ κεφάλι τῆς ἄλλης, καὶ ἡ Ροζαλία ἐδυσκολεύθη πολὺ. Ἐπιτέλους τὸ κατῶρθωσε, μὲ ζημίαν ὀλίγων τριγῶν τῆς Μαρούσας, ἡ ὁποία δέν ἐπαραινέθη καθόλου... Ὁ δὲ Τζανῆς, καταγοητευμένος μὲ τὴν προσπάθειαν καὶ τὴν σοβαρότητα τῆς Ροζαλίας, ὑπεσχέθη νὰ τοὺς πάρῃ ὅλους εἰς τὸ χωριό.

— Καὶ δέν πᾶμε τώρα; εἶπεν ἡ Ροζαλία.

Ὁ Τζανῆς ἦτο πρόθυμος· ἀλλ' ἡ Μαριάννα ἐναντιώθη.

— Αὐριο εἶνε Κυριακή, εἶπε· τὰ παιδιά θὰ βάλλουν τὰ καλά τοὺς· ἐπειτα, θὰ μπορέσῃ νὰ ἔλθῃ μαζί μας καὶ ὁ πατέρας τους.

— Σωστό! εἶπεν ὁ αὐτῆς.

Ὁ Ἀνδρῆκος καὶ ἡ Ροζαλία ἐκυτάχθησαν περιλῦποι.

— Ἀμὴ τὰ ζωντανά, Ἀνδρῆκο; εἶπεν ἡ μητέρα· σὰν νὰ εἶνε καιρὸς νὰ τα βγάλῃς!

Δυστυχῶς, ὅταν τὰ παιδιά διασκεδάσουν, ἔπειτα τοὺς φαίνεται βαρὺ νὰ ξαναπαίσουν τὴν συνειθισμένην ἐργασίαν.

Ὁ Ἀνδρῆκος ἐχάλασε τὰ μοῦτρα του. Δέν ἐπιθυμοῦσε νὰ φύγῃ ἔτσι γρήγιστα τὸν Τζανῆν. Ἐν τούτοις, ὡς ὑπάκουον παιδί ποῦ ἦτο, ἐπῆρε τὸ ψάθινον καπέλο του, τὴν γλίτσαν του, καὶ ἐβγήκεν ἔξω στενάζων.

— Τὸ καϊμένο! εἶπεν ἡ Μαριάννα, παρακολουθοῦσα αὐτὸν μὲ τὸ τρυφερόν ἐκεῖνο βλέμμα τῶν μητέρων, αἱ ὁποῖαι ἐννοοῦν πάντοτε νὰ συμπεριζώνται καὶ τὴν παραμικρὰν λύπην τῶν παιδιῶν των.

— Μητέρα, εἶπεν ἡ Διονυσία, ἂν θέλῃς, πηγαίνω ἐγὼ στὸ λειβάδι ἀντὶ τοῦ Ἀνδρῆκου. Γνέθω καὶ ἐκεῖ, ὅπως καὶ ἐδῶ.

— Μιὰ ἰδέα! εἶπεν ὁ αὐτῆς, ὁ ὁποῖος δέν ἤξευρε τί νὰ σοφισθῇ, διὰ νὰ εὐχαριστηθῇ τοὺς μικροὺς τοῦ φίλους. Σή-

μερὰ εἶνε ἡ μεγάλη φυρονερίᾳ ἡ θάλασσα θὰ τραβηχθῇ πολὺ πίσω νὰ περὶστασις γιὰ νὰ ψαρέψῃ κανεὶς ὅτ' αὐτὸ στεγνὰ.

Μὲ τὴν λέξιν φυρονερίᾳ, ὁ αὐτῆς ἐννοοῦσε τὴν ἀμπώτιδα. Τὰ νερὰ τραβοῦνται ὀπίσω, καὶ ὁ πυθμὴν τῆς θαλάσσης μένει ἐλεῦθερος, ὥστε εἴμπορεῖ κανεὶς εὐκολώτατα νὰ ψαρέψῃ ὅτ' αὐτὸ στεγνὰ.

Τὰ παιδιά ἐσκήρτησαν ἀπὸ χαρὰν τὸ ψάρευμα «στὰ στεγνὰ» ἦτο ἕν ἀπὸ τὰ ὄνειρά των· ἀλλὰ ἡ μητέρα των δέν τα ἄφινε ποτὲ νὰ πηγαίνουν μόνα των· αὐτὴ εἶχε πολλὴν ἐργασίαν εἰς τὸ σπίτι καὶ δέν εὐκαιροῦσε νὰ τα συνοδεύῃ, ὁ δὲ Ἀντώνης εὕρισκε πλεόν ἐπικερδὲς τὸ ψάρευμα μὲ τὴν βάρκαν.

Ὅταν εἶδε τὴν χαρὰν τοῦ μικροκόσμου της, ἡ Μαριάννα δέν ἠμπόρεσε νὰ μὴ γελάσῃ.

— Καὶ τὰ ζωντανά; ἐπιθύρῃς με κάποιαν μαλακότητα εἰς τὴν φωνήν, ἡ ὁποία ἐμαρτυροῦσεν ὅτι δέν εἶχε σκοπὸν νὰ ἐπιμείνῃ.

— Θὰ πάγω ἐγὼ στὴ θέσι τοῦ Ἀνδρῆκου! ἐφώνησεν ἡ Διονυσία, πάντοτε πρόθυμη νὰ θυσιάζεται.

— Ἄν θέλετε, μπορῶ νὰ τα βοσκήσω ἐγὼ, εἶπεν ἡ ζητιανούλα.

— Μὰ θὰ στερηθῇς τὴ διασκέδασι τοῦ ψαρεύματος, καϊμένη μου! παρετήρησεν ἡ Μαριάννα.

— Ἀ, ὄχι, κυρά μου· εἶμαι τόσῳ κουρασμένη, ποῦ δέν μπορῶ νὰ περιπατήσω· ἔπειτα τὰ πόδια μου εἶνε πληγωμένα, καὶ ἡ θάλασσα θὰ μ' ἔτσουζε.

Ἐπῆρξε καὶ ἀλήθεια εἰς ὅσα ἔλεγεν ἡ Μαρούσα· ἀλλ' αὐτὴ ἐζητοῦσε προπάντων νὰ κάμῃ κάτι δι' ἐκεῖνους ποῦ της ἔδειξαν τόσῃν καλωσύνην.

Ἐπιτέλους ἐδέχθησαν τὴν πρότασίν της. Ὁ Ἀνδρῆκος, ὁ ὁποῖος εἶχε γυρίσῃ ἀπὸ τὸν σταῦλον, τῆς παρέδωσε προθυμότερα τὸ σκήπτρόν του, δηλαδὴ τὴν μεγάλην του γλίτσαν, καὶ μὲ σοβαρότητα τῆς ἔδωκε τὰς ἀναγκαίας ὀδηγίας.

Ἀπεφασίσθη, ὅτι ἡ Μαρούσα θὰ ἐγύριζε τὸ βράδυ νὰ δειπνήσῃ, καὶ θὰ ἐκοιμάτο εἰς τὸ σπίτι τοῦ Μοράνδου.

Ἀλλὰ τὰ ζῶα, ὅταν ἠθέλησεν νὰ τα βγάλῃ ἔξω, ἐκύτταζαν τὴν ξένην μὲ μάτια κατάπληκτα. Ὁ Κιντοῦ προπάντων δέν ἠμποροῦσε νὰ ἐξηγήσῃ αὐτὴν τὴν ἀλλαγὴν· ἐπῆγαιεν σατισμένος ἀπὸ τὴν Μαρούσαν εἰς τὸν Ἀνδρῆκον, καὶ ἀπὸ τὸν Ἀνδρῆκον εἰς τὴν Μαρούσαν. Σὰν νὰ ἔλεγε: «Ποῖον πρέπει τώρα νὰκολουθήσω;»

Τέλος ἔκαμε νὰκολουθήσῃ τὸν Ἀνδρῆκον· ἀλλ' αὐτὸς ἐσῆκωσε τὸ χεῖρ του καὶ τὸν ἐφοβέρισεν, ἐνῶ ἡ Μαρούσα τὸν ἐφώνησε μὲ τὴ γλυκεῖάν της φωνὴν καὶ τοῦ ἔδειξε ἕνα κομμάτι ψωμί. Τότε ὁ Κιν-

τοῦ ἐνόησε, καὶ ρίψας τελευταῖον βλέμμα μομφῆς πρὸς τὸν κύριόν του, ἠκολούθησε τὴν ζητιανούλαν. Ἐδάγκασε μάλιστα ὀλίγον καὶ τὰ πόδια τοῦ κατεργάρη τοῦ Κεμπάν, ὁ ὁποῖος δέν ἐννοοῦσε νὰπομακρυνθῇ ἀπὸ τὸν τακτικόν του βοσκόν.

Εἰς αὐτὸ τὸ ἀναμεταξύ, ὁ Τζανῆς ἐτοίμαζε τὰ ἐργαλεῖα τοῦ ψαρεύματος. Ἐπῆρε διὰ τὸν αὐτὸν του τὸ κοφίνι, τὴν ἀμπόχην καὶ τὸ καμάκι τοῦ Ἀντώνη. Τὸ ξεύρετε βέβαια τὸ κοφίνι τῶν ψαράδων· εἶνε παράξενον κάπως, στενόμακρον, καὶ το κρεμοῦν εἰς τὴν ράχην, διὰ νὰ μὴ τοὺς δυσκολεύῃ εἰς τὴν ἐργασίαν.

Ἡ ἀμπόχη, — τὴν ξεύρετε καὶ αὐτὴν, — εἶνε ἕνα μεγάλο θυλάκιον ἀπὸ δίπτυ, μὲ στεφάνι ξύλινον καὶ μὲ μανίκα μακρὴ. Τὴν βουτοῦν εἰς τὸ νερόν, ὅπου βλέπουν μικρὰ ψαράκια. Ἐπειτα τὴν τραβοῦν ἐπάνω διαμιάς. Τὸ νερὸν φεύγει ἀπὸ τὸ δίπτυ, ἀλλὰ τὰ ψάρια μένουν εἰς τὸ βάθος τοῦ θυλακίου, καὶ οἱ ψαράδες τὰ πέρνουν ἀπὸ ἐκεῖ μὲ τὸ χεῖρ καὶ τα ρίπτουν εἰς τὸ κοφίνι.

Τὸ καμάκι πάλιν εἶνε ἕνα πελώριον πηροῦνι σιδερένιον, μὲ δύο δόντια, ἡ καὶ μὲ τρίτα, ὅπως ἡ τρίαινα τοῦ Ποσειδῶνος. Ἐχει καὶ αὐτὸ μανίκα μακρὴ σὰν τῆς ἀμπόχης, καὶ χρησιμεύει εἰς τοὺς ψαράδες διὰ νὰ καμὰ καὶ ζοῦν τὰ κάπως μεγαλήτερα ψάρια, καὶ προπάντων τὰ πλατεῖα.

Ἐκτὸς τῶν τριῶν αὐτῶν ἐργαλείων, ὁ Τζανῆς ἐπῆρεν ἀκόμη καὶ ἕνα σιδερένιον λαστὸν (μοχλὸν) διὰ νὰ σηκόνῃ τὰς μεγάλας πέτρας, κάτω ἀπὸ τὰς ὁποῖας εὕρισκονται ἀστακοὶ ἢ πετρόψαρα.

Μὲ ὀλίγα κομμάτια παλαιοῦ δικτύου, τὰ ὁποῖα ἡ Μαριάννα εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ συρράψῃ, ὁ αὐτῆς κατεσκευάσε δύο πρόχειρες ἀμπόχες, ὑποφερτές, διὰ τὰ κορίτσια. Ἡ Ροζαλία ἠθέλε καλὰ καὶ σάνει νὰ ἔχῃ ἀμπόχην ἰδικήν της, καὶ μάλιστα ἐκεῖνη ποῦ της ἔδωκαν δέν της ἐφαίνετο ἀρκετὰ μεγάλη...

«Ἡ Μαρούσα ἐπῆρε τὸν ρόδιον μὲ χεῖρ καὶ χεῖρ ἐστὶν. (Σελ. 44, π. 6)»

Διὰ νὰ ἡσυχάσῃ, τῆς ἔδωκαν καὶ τὸ σιδερένιον δίκτυον, τὸ ὁποῖον ἐχρησίμευε διὰ νὰ ρίπτουν ξύλα εἰς τὴν φωτιά. Ἡ Διονυσία, εὐκολὴ καὶ καλὴ βολὴ πάντοτε, εὐχαριστήθη μ' ἕνα ἀπλοῦν μπαστοῦνι μυτερὸν, διὰ νὰ φύγῃ εἰς τὸν Ἀνδρῆκον τὸ καμάκι τῆς Μαριάννας.

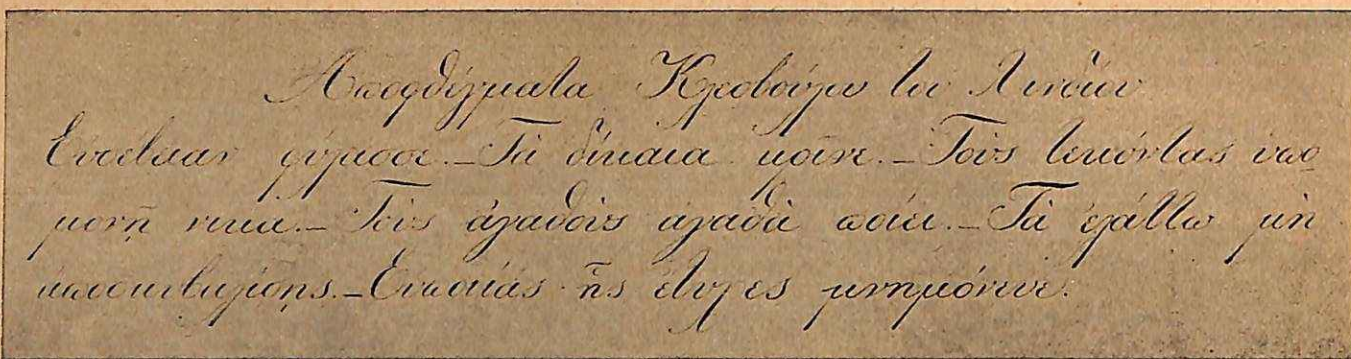
Εὐτυχῆς διὰ τὴν χαρὰν τῶν παιδιῶν της, ἡ καλὴ μητέρα μόνον μίαν λύπην εἶχεν, ὅτι δέν θὰ ἐγένετο μάρτυς τῶν ἁθλῶν των. Ὁ Τζανῆς τὴ ἐπρότεινε νὰ ὑπάγῃ· ἀλλ' εἶχε ἐργασίαν εἰς τὸ σπίτι, ροῦχα καὶ δίκτυα νὰ ἐμβαλῶσιν, τὸ δὲ πνον νὰ ἐτοιμάσῃ, τὰ πουλιὰ νὰ περιποι-

ἡθῇ· αὐτὰ δέν της ἄφιναν καιρὸν... — Πηγαίνετε χωρὶς ἐμέ, εἶπεν εἰς τὸν ναύτην. Προσέχετε τὰ παιδιά, καὶ καλὴ τύχη! Τὴ Ροζαλία προπάντων νὰ φυλάτε, γιὰτὶ εἶνε πολὺ ζωηρή.

— Ἐννοία σας, ἐννοία σας! ἀπεκρίθη φαιδρῶς ὁ Τζανῆς. Ἀντίο σας καὶ καλὰς ἀντάμωσες... Μόλα!... Ἐμπρός, τιμονιέρη!

Ἐθρόνισσε τὴν Ροζαλίαν ἐπάνω εἰς τὰ φύκια, τὰ ὁποῖα εἶχε βάλῃ μέσα εἰς τὸ κοφίνι, ἐπῆρεν ἀπὸ τὸ χεῖρ τὴν Διονυσίαν καὶ ἐξέκλινεν ἐλαφρῶς, ὥς νὰ μὴν εἶχε τίποτε εἰς τὴν ράχην.

[Ἐπεται συνέχεια] ΦΟΚΙΟΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

ΜΙΚΡΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΚΑΛΛΙΓΡΑΦΙΑΣ

(Ίδε "Διάπλασις", τοῦ 1902, σελ. 278)

Εἶνε ἀληθῶς περίεργον, ὅτι εἰς τὸν Διαγωνισμόν τοῦτον ἔλαβον μέρος μέλεις πενήκοντα. Τετραπλάσιοι καὶ πενταπλάσιοι συνήθως λαμβάνουν μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμόν τοῦ διηγήματος, — ὁ ὅποιος ἴσως εἶνε ὁ δυσκολώτερος ὅλων, — καὶ ἂν ἐλάμβανε κανεὶς ὑπ' ὅψει τοῦ μόνου. τοῦς ἀριθμούς, θὰ ἔφθανεν εἰς τὸ παράδοξον συμπέρασμα, ὅτι οἱ διηγηματογράφοι εἶνε περισσότεροι ἀπὸ τοὺς καλλιγράφους!

Αὐτὸ δὲν το πιστεύω. Εἰς τὸν κύκλον μας, ὅπως καὶ εἰς κάθε ἄλλον κύκλον, οἱ δυνάμενοι νὰ φιλοτεχνήσουν μίαν σελίδα Καλλιγραφίας, πρέπει νὰ εἶνε ἀσυγκρίτως περισσότεροι ἀπὸ τοὺς

τῇ τοὺς κανόνες τῆς, τοὺς νόμους τῆς, τὰς δυσκολίας τῆς καὶ τὴν ἡδονὴν τῆς. Ἐπειτα εἶνε χρήσιμος, τόσον χρήσιμος, ὅσον ἴσως δὲν φαντάζονται οἱ μέλλοντες μετ' ὀλίγον νὰ ἐπιδοθῶν εἰς τὸ πρακτικὸν στάδιον. Πολλοὶ νέοι ἔλαβον διὰ μιᾶς θέσιν λαμπράν, εἰς ἰδιωτικὰ ἢ καὶ δημόσια γραφεῖα μόνον καὶ μόνον διότι ἦσαν καλλιγράφοι. Ἄλλοι ἀπεναντίας ἐδασανίσθησαν καὶ ἀπέτυχαν νὰ τοποθετηθῶν, ἀκριβῶς διότι δὲν εἶχαν φροντίσῃ ἐνῶρις νὰ ἐξασκηθῶν εἰς τὴν τέχνην. Ἐκτὸς τούτου, διὰ κάθε ἄνθρωπον. ἡ καλλιγραφία εἶνε στοιχεῖον καλῆς ἀνατροφῆς, καὶ πολλάκις βέβαια ἡκούσατε ὅτι εἶνε ἀγένεια νὰ κακογράψῃ κανεὶς, ἐκ προθέσεως ἢ ἐξ ἀμελείας, καὶ νὰ στέλλῃ ἐπιστολάς, τὰς ὁποίας θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ ἀναγνώσῃ ἄλλος, ἐκτὸς τοῦ γράψαντος!

Ἐν τούτοις, ὑπάρχουν δύο εἰδῶν καλ-

πα ὑποδείγματα τῆς καλλιγραφίας, τὰς ὁποίας σὰς δίδουν εἰς τὸ Σχολεῖον. Αὐτοί, αὐστηρῶς κρινόμενοι, δὲν εἶνε καλλιγράφοι. Εἰμποροῦμεν νὰ εἰπωμεν ὅτι εἶνε ἰδιόρρυθμοι καλλιγράφοι, διατηρήσαντες τὸν ἀτομικὸν τῶν χαρακτήρα, τὴν ἀτομικὴν τῶν καλαισθησάν, εἰς τὴν ἀπομνησιν τῆς τυπικῆς, τῆς παραδεδεγμένης καλλιγραφίας. Καὶ νὰ σὰς εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, οἱ καλλιγράφοι τοῦ εἰδους τούτου μὴ ἀρέσουν καλλίτερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους, διότι μακρυοῦν περισσότεροαν πρωτοτυπίαν, μεγαλειτέραν ἐλευθερίαν, δεσμευμένην βέβαια ἀπὸ τοὺς κανόνες, κάθε γραφῆς, ἀλλ' ὅχι μέχρις ἀπωλείας τῆς προσωπικότητος. Ὅλοι οἱ καλλιγράφοι τοῦ πρώτου εἰδους ἐπάνω-κάτω ἔχουν τὸν ἴδιον χαρακτήρα καὶ καλλιγράφος τοῦ δευτέρου εἰδους ἔχει τὸν χαρακτήρα του.

Εἰς τὸν παρόντα Διαγωνισμόν, ὑπεβλήθησαν Σελίδες Καλλιγραφίας ἀνήκουσαι καὶ εἰς τὰ δύο εἰδῆ: καὶ ἀντικειμενικαὶ δηλαδὴ, καὶ ὑποκειμενικαί. Τὰ βραβεῖα περιώρισα κατ' ἀνάγκην μετὰ τῶν πρώτων, διότι αὐτὸ ἦτο τὸ πνεῦμα τοῦ Διαγωνισμοῦ: ἐπρόκειτο δηλαδὴ νὰ ἴδωμεν ποῦς ἀπομεινται πιστότερα τὴν παραδεδεγμένην Καλλιγραφίαν, ποῦς ἐξασκεῖται καλλίτερα, διὰ νὰ μορφωθῇ ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῆς τὸν ἀτομικὸν τοῦ χαρακτήρα, καὶ ἀργότερα τὴν ταχυγραφίαν του. Τὸ ἄλλο εἶδος, ἂν καὶ ἀνώτερον, δὲν εἰμπορεῖ ἴσως νὰ ποτελέσῃ θέμα Διαγωνισμοῦ. Ἐν τούτοις ἐκ τῶν Σελίδων τῆς ἐλευθέρας γραφῆς, θὰ-

λιγραφίαι: ἡ τυπικὴ καλλιγραφία, ἡ προσπαθοῦσα δηλαδὴ νὰ πομνηται αὐστηρῶς τοὺς τύπους τῆς παραδεδεγμένης γραφῆς, καὶ ἡ ἐλευθέρη καλλιγραφία, ἡ ἔχουσα ἴδιον τύπον δι' ἑκάστον ἄνθρωπον. Τὴν πρώτην εἰμποροῦμεν νὰ ὀνομάσωμεν ἀντικειμενικήν, τὴν δευτέραν ὑποκειμενικήν.

Τῶνδιν, παρατηρήσατε πολλάκις, ὅτι ὑπάρχουν ἄνθρωποι μὲ ὠραὸν, εὐανάγνωστον, κανονικὸν καὶ καλλιτεχνικὸν γραφισμὸν, τὸ ὅποιον ὅμως δὲν ὁμοιάζει διόλου μὲ τὰ τυπικά, τὰ στερεότυ-

ναφέρω ἰδιαίτερος τὰς Σελίδας τῆς Φιλοπάτριδος Ἰάδος καὶ τῆς Ἑλληνικοῦ Ὑλως, αἱ ὁποῖαι διακρίνονται ἐπὶ καλαισθησάν.

Μερικοί, (π.χ.: ὁ Ἀσθηρ τῆς Ἀνατολῆς, ὁ Χειμῶνι ἀττικός, ὁ Ἡλῖος κτλ.) παρέδωκαν ρητὸν ὅρον τοῦ Διαγωνισμοῦ καὶ ἔγραψαν Σελίδας μὲ γράμματα μεγαλήτερα τοῦ συνήθους. Αὐτοὶ ἐξημῶθησαν, διότι ὅσον καλλιγραφικαὶ καὶ ἂν ἦσαν αἱ σελίδες τῶν, δὲν ἡμποροῦσαν νὰ βραβευθῶν. Ἄλλως τε εἶνε γνωστὸν, ὅτι τὰ κάπως μεγάλα γράμματα καλλιγραφοῦνται εὐκολώτερα

ἀπὸ τὰ μικρά. Ἄλλοι πάλιν, — ὅπως ὁ Ἀρχικαλαμπουριστής, ἡ Σοφία Χασιδῶν κτλ. — ἀντὶ Σελίδος μου ἔστειλαν δύο τρεῖς λέξεις. Φυσικά, θὰ μου ἦτο ἀδύνατον νὰ κρίνω ἀσφαλῶς ἀπὸ τόσῳ μικρὸν δεῖγμα περὶ τῆς ικανότητος τῶν. Τὸ «ἐξ ὄνυχος τὸν λέοντα» δὲν ἐφαρμόζεται παντοῦ καὶ πάντοτε.

Εἰς τὴν Μικρὰν Τάξιν, ἡ καλλιγραφία τοῦ Λουλουδίου τῆς Καρδίας ἦτο προφανῶς ἀνωτέρα ἀπὸ κάθε ἄλλην. Ἀλλ' εἰς τὴν Μεγάλῃν Τάξιν, ἡ Ζαππὶς, ἡ Ἀλλοπορὸς καὶ ὁ Κλεόβουλος ὁ Λίνδιος ἦσαν σχεδὸν ἰσόπαλοι. Καὶ ἐχρεώσθη προσεκτικωτάτῃ ἐξέτασις, διὰ νὰ ἐξακριβωθῇ ὅτι ὁ Κλεόβουλος ὁ Λίνδιος ὑπερεῖχε κατὰ τὴν ἰμοιομορίαν τῶν γραμμάτων, — στοιχεῖον ἀπαραίτητον κάθε καλλιγραφίας, εἴτε ἀντικειμενικῆς εἴτε ὑποκειμενικῆς.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΙΣ

(Οἱ ἀπὸ 14 ἐτῶν καὶ ἄνω, καθὼς καὶ οἱ μὴ δηλώσαντες ἡλικίαν.)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κλεόβουλος ὁ Λίνδιος [5Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ζαππὶς. [4Ε].

Ἀλλοπορὸς Ἀλλος. [4Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πάραλος. [3Ε].

Μυστηριώδης Φύσις. [2Ε]. — Ἀσθηρ Ποντικῆς. [3Ε].

ΕΠΙΝΟΜΙΑ (ἀπὸ [2Ε] εἰς ἑκάστον): Φιλόπατρις Ἰάς. — Ἀσθηρ τῆς Ἀνατολῆς. — Κυμαίνουσα Θάλασσα. — Ροδιά Κυνηγέτις. — Πεπομένη. — Ἑλληνιστοῦλα. — Πικραμένη Καρδοῦλα.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (ἀπὸ [Ε] εἰς ἑκάστον): Σοφία Δ. Χασιδῶν. — Ἀρχικαλαμπουριστής. — Ἀνατέλλων Ἀσθηρ. — Ἐρημὸς Σαχάρα. — Μαλθίνα Γιαρῶ. — Θεσσαλικὸν Ἄρθος. — Νύμφη τοῦ Σηκουάνα. — Σοφία Δ. Τροπαέλλης. — Δουκίσσα τῶν Σαλῶν. — Ἀρὰς τοῦ Κάμπου. — Καρδινάριος Ρισελιέ.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ

(Οἱ ἀπὸ 13 ἐτῶν καὶ κάτω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Λουλοῦδης τῆς Καρδίας. [5Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ν. Κατερινόπουλος. [4Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἐκάτη. [3Ε].

Πράσινο Χαβίρι. [3Ε]. — Τυδεύς. [3Ε].

ΕΠΙΝΟΜΙΑ: (Ἀπὸ [2Ε] εἰς ἑκάστον): Νικολάος Κωστομένης. — Χειμῶνι ἀττικός Ἡλῖος. — Κρεόλη.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (ἀπὸ [Ε] εἰς ἑκάστον): Γεώργιος Θ. Θεολόγου. — Κωνστ. Κ. Ἡλιάδης. — Δημ. Κ. Ἡλιάδης. — Μικρὰ Ἀμαζών.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Ἡ προθεσμία τῆς ἀνανεώσεως καὶ τῆς ἐγγραφῆς διὰ τὸ 1903, μὲ δικαίωμα συμμετοχῆς εἰς τὸ Λαχεῖον, κτλ., καθὼς καὶ ἡ προθεσμία τοῦ Β'. Διαγωνισμοῦ ἐσπαθώματος, λήγουσιν ὁριστικῶς τὴν 28 Φεβρουαρίου. Ἐ.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μικρὸς Ἐλευθέριος, ἀκούσας ὅτι ὁ θηβαῖος Ἐπαμενώνδας οὐδέποτε, οὔτε χάριν ἀστεϊότητος, ἐψεύδετο, ἐρωτᾷ ἑκπληκτός: — Μὰ οὐτε τὴν Πρωταπριλιά δὲν ἔλεγεν ἐπιτέλους ψέματα αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος!

Ἐστῆλ ἀπὸ τὸ Ἀσθηρ Ποντικῆς

Εἰς τὸ τραπέζιν.

Τὸ Σερπαρτέν: — Καλέ, μαμά, δὲν πέρνετε ἀκόμη λιγὰκι κρέμα;

Ἡ μητέρα: — Μπᾶ! καὶ πῶς τόση καλὸν σὺν;

Τὸ Σερπαρτέν: — Μά... γιὰ νὰ ἐνθαρρυνθῶ!

Ἐστῆλ ἀπὸ τῆς Ζαππίδος

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΤΟΥ 1902

Ἡ φίλη μου Βροντὴ τοῦ Διδος [ΕΕΕ], τὴν ὁποῖαν ἀοὺκ ἔᾶ καθυδρὶν τὸ τοῦ Ἀσπροποταμίτου πρόπαιον, ὁ ὁποῖος ἔλλοτε ὠνομάσθη ἄριστος στατιστικός, ἔλαβε τὴν ὑπομονὴν νὰ μετρήσῃ καὶ νὰ κατατάξῃ τὰ Βραβεῖα, τά ποτε μνηθέντα κατὰ τὸ ἔτος 1902, διὰ νὰ ἰδῇ ἂν ὑπερτεροῦν πάλιν τὰ γόρια, ἢ ἂν αὐτὴν τὴν φορὰν ἐνίκησαν ἀπὸ τὰ κορίτσια.

Ἄλλὰ τὸ ζήτημα μένει κάπως σκοτεινόν, διότι κατὰ τὴν Στατιστικὴν τῆς Βροντῆς τοῦ Διδος, τὰ βραβεῖα τοῦ 1902 εἶνε ἐν ὅλῳ 105, ἐκ τῶν ὁποίων 68 μὲν ἀνεμνήθησαν εἰς ἀγόρια, 37 δὲ εἰς κορίτσια.

Λοιπὸν ὑπερτεροῦν τὰ γόρια! — θάνακράτε.

Μὴ βιάζεσθε, διότι ὑπάρχουν βραβεῖα καὶ βραβεῖα...

Καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν Στατιστικὴν, Ἀ' Βραβεῖον ἔλαβαν 9 ἀγόρια καὶ 11 κορίτσια. — Β' Βραβεῖον 36 ἀγόρια καὶ 13 κορίτσια. — Γ' Βραβεῖον 23 ἀγόρια καὶ 13 κορίτσια. Βλέπετε λοιπὸν ὅτι τὸ ζήτημα εἶνε «μπερδεμένον», διότι ἂν τὰ ἀγόρια ὑπερτεροῦν εἰς τὸ Β' εἰς τὸ Γ' καὶ ἐν τῷ συνόλῳ, ἀλλὰ τὰ κορίτσια ὑπερτεροῦν εἰς τὸ Α' Βραβεῖον, τὸ ὁποῖον εἶνε καὶ τὸ σπουδαιότερον. Καὶ ἡ Βροντὴ τοῦ Διδος ἐρωτᾷ: Ποῖοι λοιπὸν ἐνίκησαν;

Ἡρώτησα τὴν γνώμην τοῦ Ἀνανία, ὁ ὁποῖος μου εἶπε τὰ ἑξῆς: «Ἐν Α' Βραβεῖον ἰσοδυναμεῖ μὲ τέσσαρα δευτέρω, — διότι εἰς τὸν λογαριασμὸν τοῦ Ἀθρόου, τὸ Β' Βραβεῖον ἰσοῦται μὲ τὸ 1/4 τοῦ πρώτου. — Πολυπλασιάζομεν τὸ 11 μὲ τὸ 4 καὶ εὐρίσκωμεν 44 (δηλαδὴ, τὰ κορίτσια ποῦ ἐπῆραν 11 Α' εἶνε ὡς νὰ ἐπῆραν 44 Β'). Εἰς τὸ γενικὸν ἄθροισμα ἀντικαθιστῶμεν τὸ 11 διὰ τοῦ 44, καὶ εὐρίσκωμεν ὅτι τὰ κορίτσια ἐπῆραν ἐν ὅλῳ 70 Βραβεῖα, ἐν ὅλῳ τὰ ἀγόρια ἐπῆραν μόνον 68. Ἄρα τὰ κορίτσια ὑπερτεροῦν.»

Καὶ αὐτὰ μὲν λέγει ὁ Ἀνανίας. Ἀς ἴδωμεν τώρα τί λέγουν καὶ οἱ λοιποὶ μας μαθηματικοί. Διότι μὲν φαίνεται, ὅτι ὁ Ἀνανίας κάμνει λάθος... ἐκ μεροληψίας.

Κόκκινον Καπελάκι, μετὰ χάρας θὰ ἔφιναν τὸν Ἀνανίαν νὰ ἔλθῃ εἰς τοὺς γάμους σου, ἂν ἦσαν πλησιέστερα, ἢ τοῦλάχιστον ἂν ἔσταλλες τὴν πρόσκλησιν ἐνωρίτερα. Λοιπὸν, ἔγιναν εἰς τὰς 26 τοῦ Ἰανουαρίου, ὡς ἦτο ἀποφασισμένον; Περιμένω τὸ κορυφά...

Σοῦ ἔστειλα ὅτι ἐξήγησε, Νιαγάρα. Βεβαίως, εἰς τὰ Ἀποτελέσματα τῶν Διαγωνισμῶν δὲν ἀναφέρονται οἱ ὅσοι στέλλουν, ἀλλὰ μόνον ὅσοι κριθοῦν ἄξιοι τοῦλάχιστον Ευφημίου Μνείας. Ἐντούτοις δὲν ἐνθυμούμαι νὰ εἶδα ἀπάντησίν σου εἰς τὸν Διαγωνισμόν Μεσπαρῆσεως, καὶ εἶνε πολὺ πιθανόν ὅτι ἐχάσθῃς τὸ Ταχυδρομεῖον.

Δὲν το πιστεύω νὰ το λέγῃς σοβαρά, Ἀνφάν! Κατέ, ὅτι ἀνέβαλα ἔως τώρα νὰ δημοσιεύσω τὰ ποτελέσματα δύο Διαγωνισμῶν, ἐπειδὴ κατὰ τὰς 99 τοὺς ἐκτόν, θὰ λάθῃ: καὶ εἰς τοὺς δύο Α' Βραβεῖον!! Ἀλλ' αὐτὸς θὰ ἦτο λόγος: μάλ' ὅσον διὰ νὰ σπεύσω. Ὅχι φίλε μου. οἱ Διαγωνισμοὶ αὐτοὶ ἀνεβλήθησαν, διότι δὲν εὐκαίρηται ἀκόμη νὰ τοὺς ἐτοιμάσω. Θὰ ἔλθῃ καὶ ἡ σειρά σου! Ἐνοια σου! Ὅσον διὰ τὴν ἐπιστροφὴν τῶν λύσεων, αἱ ὁποῖαι ἔφθασαν ἐκπροθέσμως, αὐτὸ εἶνε γενικὸν μέτρον, τὸ ὁποῖον ἤρχισα νὰ ἐφαρμόζω ἀπὸ τοῦ ἔτους τούτου αὐστηρότατα. Οὐτε παράπονα θάκούω εἰς τὸ ἔξῃ, οὔτε δικαιολογίας θὰ λαμβάνω ὑπ' ὄψει.

Φίλη τῶν Καλῶν, αὐτὸ θὰ εἶνε τὸ διαρκὲς ψευδώνυμόν σου; Γράψ μου, διὰ νὰ σοῦ το ἐγκρίνω ἐπισήμως. Ὅσον διὰ τὰς λύσεις, σὲ παραπέμπω εἰς τὸν «Ὀδηγόν» διὰ νὰ ἰδῇς πῶς πρέπει νὰ τὰς στέλλῃς.

Ἡ Ζημιόγαρα, ἡ ὁποία, — εἰρήσῃ ἐν παρόδῳ, — ἔχει μεγάλῃ συμπαθείαν πρὸς τὰ μυοιστορήματα τοῦ εἰδους τῆς «Αἰμιλίας Χωδ» καὶ εἶνε κατενθουσιασμένη μὲ τὴν ἐκλογὴν μου, μ' ἐρωτᾷ συγχρόνως τί γίνεται τὸ Σῆμα. Ἡ σθάνθη, λέγει, πολὺ τὴν ἔλκειν τοῦ προγῆς, ποῦ εἶδε τὸν Κουαμιόδορον εἰς τὸ Ζαχαροπλαστεῖον καὶ τὸν ἐγνώρισεν ἀπὸ τὴν εἰκόνα του, μαζὶ μὲ ἄλλους συνδρομητάς: «Ἀχ καὶ νὰ εἶχαμεν τὸ Σῆμα!» Λοιπὸν, ἰδοὺ τὰ νῦν μου περὶ Σῆματος: διὰ νὰ γίνῃ καθὼς το ἤθελα, — εὐθὺς δὲν δηλαδὴ καὶ κομψόν, — πρέπει νὰ παραγγεῖλθῃ εἰς τὴν Εὐρώπην. Ἀλλὰ διὰ τοιαύτην παραγγεῖλάν, θὰ ἐχρεώζοντο διαμῖς πολλὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα δυστυχῶς δὲν εἰμπορῶ νὰ διαθέσω. Θὰ μου εἴπῃτε: Δὲν εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ καὶ ἐδῶ; Ἡρώτησα διαφόρους χρυσόχους, οἱ ὁποῖοι μὲ εἶπαν, ὅτι γίνεται καὶ ἐδῶ, ἀλλὰ μόνον μία ἀπλὴ καρτίτσα, χρυσὴ ἢ ἀργυρᾶ ἢ ἐπὶ χρυσοῦ, μὲ μονόγραμμα εἰς τὴν μέσην, μαῦρον δεξιόμεινον, σύμφωνα μὲ τὸ σχέδιον ποῦ θὰ εἶδα. Ἐ, τί λέτε; τὸ κάμνομεν ἔτσι;

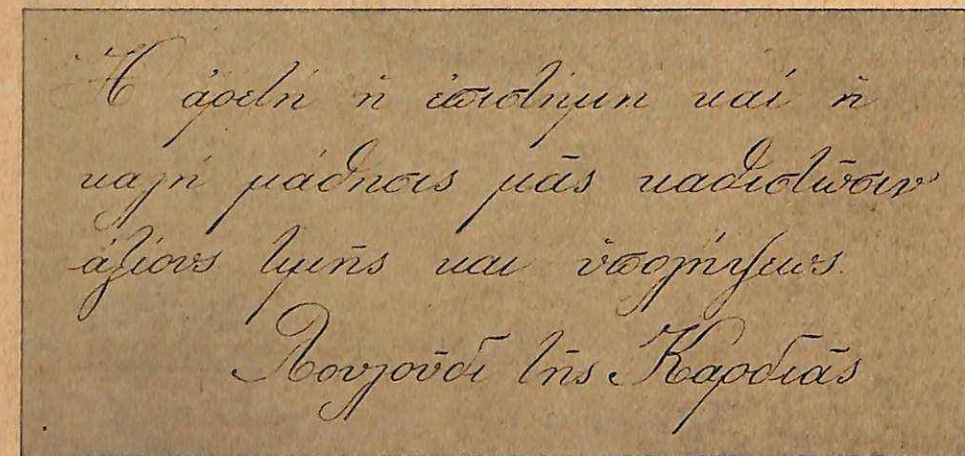
Ἡ καλλιτέρα ἀνταποδότη, Γιαμτσιτσέκε, εἶνε ἡ ἐνδομυχο, χαρά, τὴν ὁποῖαν ἔχει ὁ ἐκπληρῶν τὸ καθήκον του. Ὅταν ὑπάρχῃ ἡ χαρὰ αὐτῇ, τὰ παράσημα εἶνε περιττά, ὅταν δὲν ὑπάρχῃ... τότε ἴσως εἶνε ἀναγκαῖα, καὶ δι' αὐτὸ τὰ βλέπετε τόσο συχνὰ εἰς τὰ στήθη ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι δὲν κάμνουν τίποτε.

Σίρ-Λά-Φαλονά, δεκτὸν τὸ νέν σου ψευδώνυμον. Τὸ λάθος ἐκεῖνο δὲν ἦτο ἰδικόν μου, διότι σὺ ἐκ πορὰρῃς ἔγραψες τὸ ἐν αὐτῷ ἄλλου. Ἐγὼ δὲν ἔκαμα ἄλλο, παρὰ νὰντιγράψω τὴν πληροφορίαν σου. Ἡ περὶ ἡς μ' ἐρωτᾷς εἶνε συνδρομητρία, ἀλλὰ δὲν διαμένει εἰς τὰ Φάρσαλα.

Μὰ τί θὰ πῇ «Πίστις Ἐλπίς καὶ...» Ἐλεος, ἀγαπητὴ μου Νεαρά Ὑπαρξίς; Αἱ τρεῖς χριστιανικαὶ ἀρεταὶ εἶνε: Πίστις, Ἐλπίς καὶ Ἀγάπη, (Foi, Espérance, Charité), αὐτὰ δὲ εἶνε καὶ τὰ ὀνόματα τῶν τριῶν πρώτων ἀδελφῶν τοῦ Ἀνανία. Ἀλήθεια ὑπάρχει κάποιον δρᾶμα μὲ τὸν τίτλον «Πίστις, Ἐλπίς καὶ Ἐλεος». Ἀλλ' αὐτὸ μετεφράσθη ἐκ τοῦ γαλλικοῦ, ὁ δὲ μεταφραστὴς τὴν λέξιν «Charité» ἡ ὁποία ἐδῶ σημαίνει ἀγάπη, τὴν μετέφρασε κακῶς «Ἐλεος», νομίσας ὅτι πρόκειται περὶ ἐλεημοσύνης, διότι τὸ Charité σημαίνει καὶ τὴν ἐλεημοσύνην, τὴν διδομένην ἐξ ἀγάπης. Οὕτω, τὸ «Sœur de Charité» εἰμπορεῖ νὰ μετaphρασθῇ ἐλληνικὰ «Ἀδελφὴ τοῦ Ἐλεους».

Μία ὥρα διὰ δικαιολογήσεως, — διὰ νὰ γελάσετε, — τοῦ βιβλιοδέτου τῆς Ὑπάρχουσας, ὁ ὁποῖος τῆς ἔδωκεν ἑλениνὰς τελευταίας τὸ μόνον σου: «Δὲν ἤξευρα ὅτι εἶνε διὰ δεσποινίδα!!!» Καὶ ὅταν τὸ ἔμαθε, τοὺς ἔδωκε καὶ τοὺς ἐξανάδεσε, τόσον ὥρα αὐτὴν τὴν φορὰν, — μόνον ποῦ ἦτο ἡ τριτὴ, — ὥστε χαίρεται κανεὶς νὰ τοὺς βλέπῃ ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζιν τῆς Ὑπάρχουσας.

Ποτε δὲν ἐφάνταζόμην, Ζαππὶς, ὅτι θὰ ἐλυπεῖσθε, διότι εἶπα ὅτι τὸ ὥρατὸν σου δῶρον

ικανούς νὰ συνθέσουν ἐν διήγημα. Ἡ δὲ σχετικὴ ἀποχὴ ἀπὸ τοῦ Διαγωνισμοῦ τούτου, ἂν δὲν εἶνε ἐντελῶς τυχαία, θὰ ἔχῃ ἄλλον λόγον. ἴσως οἱ φίλοι μας νὰ θεωροῦν κατώτερον ἐαυτῶν τὸ νὰ διαγωνισθῶν εἰς ἀπλὴν σελίδα Καλλιγραφίας ἴσως νὰ περιφρονῶν τὴν τέχνην αὐτήν, ὁ ὁποῖα, — καθὼς λέγουν οἱ κακογράφοι, — καταβιάζει τὸ πνεῦμα εἰς τοὺς δακτύλους τῆς δεξιᾶς...

Ἄν εἶνε τοῦτο, ἔχουν ἄδικον. Καὶ ἡ Καλλιγραφία εἶνε μία ὥραία τέχνη, ἡ ὁποία δὲν εἶνε καθόλου ἀξία περιφρονήσεως. Ὅπως κάθε ἄλλη, ἔχει καὶ αὐ-

δεν έχει όνομα ελληνικά! Τό είπα, διότι πραγματικώς δεν έχει και δεν ζέουρα κ' εγώ πώς να τό όνομάσω. Τό λέγομεν συνήθως γαλλικά *essui-plume*. Αυτό όμως δεν πιστεύω να ελαττώ την αξίαν του δώρου σου.

Κ' έγω, Πίθηκε τοῦ Βορρέου, έλυπηθην πολύ διό τόν θάνατον τοῦ Σχολάρχου σας Άντωνίου Γκούσκου, ο οποίος ήτο εκ των άριστων διδασκάλων, καί αγαπητός πρό πολλῶν χρόνων συνδρομητής μου. Σε παρακαλώ να διαβιβάσης τά εγκάρδια συλλυπητήριά μου εἰς τόν υἱόν του.

Έγκρίνουσα τά ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τήν Ἀλληλογραφίαν μου καί εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: Ἀπόρητον Ἐξερευνητήν (Σ. Α. Π. σου ἐκλέγω αὐτό, διότι Στάτλεϋ έχομεν ἄλλον.) Φροῦδον Ὁρειον (Φ. Γ. με διαθέτει κάλλιστα ἡ πρώτη σου ἐπιστολή.) Ἐνδοξον Μεσολογιον (Σ. Α. Γ. ο Ἀναγίας σ' εύχαριστεῖ πολύ διό τήν πρόσκλησιν, ἀλλὰ λυπεῖται πού τήν ἔλαβεν ἀργά κ' ἔτσι δέν ὑπόρκει νά ἔλθῃ νά δοκιμάσῃ τά μανιτάρια σου· κρίμα!) Ἡγεμόνα τοῦ Φωτός (Π. Σ. Σ. καλόν τό Π. Πνεῦμα, καί ἅμα ἔλθῃ ἡ σειρά του, θά δημοσιεύσῃ.) Βράχον τοῦ Φαλήρου (Δ. Β. Β. γράφεις: πολύ καλά, καί ἄς εἰσαι εἰς μικράν τράχη.) Νερόφειδο (Δ. Μ. Κ.) Σπεῦδε Βραδέως (Δ. Α. τόν νέον μου φίλον τόν « ἐπὶ χρησταῖς ἐλπίσι.») Ζαχαρέιον Ἀνθρακον (Ε. Σ. Α. λοιπόν ὁρίσται, τώρα πού ἔχεις ψευδώνυμον, — καί σου ἐδιδάλεα τό πρῶτον, — νά σε ἰδῶ!) Κατεργαράκον (Δ. Ι. Α. αὐτό, ἀλλά νά μὴν εἰσαι...) καί Κόκκινον Κρίνον (Γ. Α. Α. ἐξ ὧλων πού ἐπρότεινες, αὐτό ήτο τό ὠραιότερον.)

Έγκρίνω ἀκόμη τό ψευδώνυμον Ἑλληνική Σχολή Ἀλάτσα, διό τούς μαθητάς τῆς πέμπτῃ τάξεως τῆς σχολῆς ταύτης, οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν δι' ἑράνον καί θά λαμβάνουν μέροι εἰς τοὺς Διαγωνισμούς· ἐκ περιτροπῆς ἕκαστος ὑπό τό ἀνωτέρω ψευδώνυμον. Ἐκ τῆς ὠραιότερης ἐπιστολῆς των ἀποπῶν τά ἑξῆς: « Προτιμῶμεν τό ψευδώνυμον τοῦτο, διό τόν λόγον ὅτι θέλομεν νά γνωρίζουν καί οἱ λοιποὶ συνδρομηταί σου, ὅτι καί ἐνταῦθα ἀκόμη ὑπάρχουν Ἑλληνόπαιδες, γνωρίζοντες τήν Διάπλασιν καί κατανοοῦντες τό μέγεθος τῆς ὠφελείας, ἥτις ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῆς προσιπτάται. »

Μικρά Μυστικά ἐπιθυμοῦν νάνταλλάξουν: ο Βοσκός τῆς Ροδόπης με τήν Ναυτοπούλαν τῆς Ἀδρόν, Ἀθῶν Καρδίαν, Κοπηλάτιδα Κύθιον, Ὀχθηρ τοῦ Σηκουάνα καί Μαύρον Προσωπιδόφορον — τό Ἀνθοφόρον Κάριστρον με τό Στραβοδύλο — ο Σιρῶ Φαλονά με τήν Ἀριστοκράτιδα Ρουμαρίδα καί Χαλκιδέα Λιμοκτότορον — ἡ Ψάρα Αὐλά με τήν Νεράϊδαν τῶν Σπετσῶν, Νεαράν Ὑπαρξιν, Λευκὴν Ἀκακίαν καί Ὁρειον Θερινῆς Νυκτός: — ο Ὁρέλιος Τρωαδίτης με τήν Ἀντιγόνην, Βοσκόν τῆς Ροδόπης, Βικτωρα Οὐγκώ, Ρακοσυλλέκτην τῶν Παρισίων καί Ἀφρικανίδον Ἠλιον — ἡ Σκουριά τοῦ Λαυρίου με τόν Ψωλὸν Διάβολον — ο Ἰππότης τοῦ Μεσαιῶνος με τήν Κυματίζουσαν Θάλασαν, Γλυκύλαδον Ὁρον, Τσιγγαρέλαν, Ἀστέρα τῆς Ἀνατολῆς καί Ἀήτητον Ἑλληνα — ἡ Κελαρέουσα Κρήνη με τήν Νεράϊδαν τῶν Σπετσῶν, Ἀνθοφόρον Κάριστρον καί Τυδέα — ἡ Διονυσία Πηγή με τήν Προσφιλή Ἀγάμνησιν, Ρόδιον Δόκιμον, Βοσκόν τῆς Ροδόπης, Στραβοδύλο καί Μέλισσαν τοῦ Ὑμηττοῦ — ἡ Μεσημβρινή Ἀκτὴ με τήν Βλαχοπούλαν, Ἀγνήν Φίλιαν, Βοσκόν τῆς Ἐρήμου, Κάρμερ Σύλλα καί Ἀρχικαλαμπουνοστήν — τό Σπήλαιον Δοξαπατῆ με τήν Λάτριδα τοῦ Ἀπείρου, Λάτριδα τῆς Ἑλλάδος, Θέλπουσαν, Ζώρλιαν καί Κλάδον Ἑλαίας.

Ἀπό ἑνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Πλοῖον τοῦ Δουναβέου ([ΕΕ] διό τήν ὥραν περιγραφῆς τῆς παγωμένης θαλάσσης.) Ἀνεμόμυλον (βέβαια, ἅμα σὲ βοηθῇ ἡ ἐξαδέλφη σου, εἰμπορεῖς νά διαβάξῃ καί τό «Ναυτοπούλα») Μικρὸν Καλλιτέχνην (προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν μόνον, πρὸς ψευδώνυμα γίνονται.) Χρυσὸν Ἀστέρα ([Ε] διό τήν ἔξυπνην ἐπιστολήν· ἔννοια σου καί ο Ἀναγίας δέν τήν παθαίνει· εἶδες ὅτι καί ἄλλοι τὸν ἐπροσκάλεσε νά φάγῃ μανιτάρια, ἀλλὰ δέν ἐδέχθη τήν πρόσκλησιν.) Βοσκὸν τῆς Ροδόπης (δημοσιεύω τὶς προτάσεις σου εἰς τήν στήλην τῶν Μ. Μυστικῶν, καί ἄς μᾶθουν πλέον ἀπὸ ἐδῶ, ὅτι ἡρεῖς καί τά ὀνόματά των.) Ἀνθοφόρον Κάριστρον (εύχαριστῶ θερμῶς διό τό ἔσπαθίμα.) Ἀνθος Ροῦας, Αἰγριαλὸν Μεθάνων (δέν εἰμπορεῖς νά στείλῃς τώρα Ἀσκήσεις· περὶ μεν νά προκηρυχθῇ ὁ νέος Διαγωνισμός.) Μυστηριώδη Φύσιν (μὰ δέν φαντάζεσαι πόσα γράμματα εἶχα λάβῃ ἐκείνας τὰς ἡμέρας; καί δέν εἶδες ὅτι ὁ τόπος δέν μου ἐπέτρεπε νάναφέρω ὅσους με συνεχάρησαν δι' ἐπιστολῶν; μὴν ἔχῃς λοιπόν παράπονα! χαίρω πολύ πού σου ἀρέσουν τόσον τὰ ἐρετηνικά.) Κορινθιακὸν Κῶμα (σ' εύχαριστῶ πολύ δι' ὅσα γράφεις· ἄλλην φοράν νά φυλάς καλλιτέρα τά σχέδια τῶν ποιημάτων σου· ἀλλήθως, δέν ἤλθε νά πάρῃ ἐκείνην τήν συλλογὴν, ἃν καί ὅπως μου εἶπες, σὺ τήν ἐψύλαξας.) Ἰωάννην Δ. Τράχογλον (μόνον τὴν πληρωμῇ· ἰδὲ τοὺς ὄρους τῶν «Μικρῶν Ἀγγελίων») Φῶς τῆς Νυκτός (ὄχι δὰ καί τόσον ὀρνεοθαλάσσιμα! ἔπειτα, ἀφοῦ εἶσαι ἀόλη δούλος ἀπὸ τήν μακρὰν ἀσθένειαν, δέν εἰμπορεῖς νά γράφῃς καλλιτέρα· χαίρετίσματα εἰς τήν ἐξαδέλφη σου.) Θυμάρη τοῦ Καραμπά (εύχαριστῶ πολύ...) Ὁρέλιος Τρωαδίτης, Κεφαλόδορον (ἄρ' οὐ ἡ ἐπιστολή ήτο συστημένη, δέν εἶνε δυνατόν νά μὴν ἐλήφθῃ.) Σκουριά τοῦ Λαυρίου (ἔστειλα ἐκ νέου.) Ἐλαφον τῆς Ἀρτέμιδος (εύχαριστῶ πάρα πολύ διό τας ἐνεργείας.) Λευκὸν Κρίνον (κατενοουσιαιζόμενον με τὰ πρῶτα φυλλάδια.) Ἰππότην τοῦ Μεσαιῶνος, κλ. κλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τήν 3 Φεβρουαρίου θίπαντήτω εἰς τό προεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ὁδοῖς δεκατὴ μέχρι τῆς 17 Μαρτίου

Ὁ γάτος τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦν δέν νά γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καί τιμᾶται φρ 1.

66. Συλλαβόγριφος.

Πέρνω μιά νότα μουσικῆς,
ἔπειτα κάτι σοῦ ζητῶ,
Καί ποταμὸν σοῦ κάμνω εὐδύς·
ἔ, πῶς σου φαίνεται καί αὐτό;
Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνοπούλας

67. Στοιχειόγριφος.

Τὴν πηγὴν καί ἐκδόλην
Ποταμοῦ Εὐρώπης σχίζω.
Καί Βασίλισσαν σεπτήν
Παρευθὺς σοῦ σχηματίζω
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀνθοφόρου

68. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 7 8 2 = Ἀρχαῖος θεός.
2 5 6 7 1 = Μαλάκιον.
3 7 2 2 8 2 = Φυτόν.
4 1 7 8 2 = Βασίλειον.
5 4 7 3 8 2 = Ἀντανουμία.
6 8 4 4 1 3 7 2 = Ἐπίρρημα.
7 6 6 7 1 2 = Τύραννος.
8 7 5 2 7 2 = Ἐλάττωμα.

Ἐστᾶλη ὑπὸ Γεωργίου Ν Τραπεζελῆ

69. Ἀναγραμματισμός.

Μόνον μικρὰ μεταβολὴ
Φθάνει, καλὲ μου λύτα,
Ζῶν τι χρῆσιμον πολὺ,
—Τί μέγα θαῦμα κύττα! —
Στὴν ράχιν ζῶον ἄλλου
Νά εὐρεθῇ μεγάλου.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Βασιλίσσης τῶν Αἰθέρων

70. Δικτυωτόν.

★ ★ ★ ★ ★ ★ = Πόλις τῆς Ἑλλάδος.
★ ★ ★ ★ ★ ★ = Χώρα Ἑλληνική.
★ ★ ★ ★ ★ ★ = Πόλις τῆς Βαυαρίας.
★ ★ ★ ★ ★ ★ = Εὐαγγελιστής

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Κράθιος

71. Κεχυρμένον γινωμικόν.

Ὁ πλοῦτος εἶνε ἀγαθὸν ἀπ' τὸν Θεὸν δοσμένον.
Ποῦ πᾶς θνητὸς ἐπιθυμεῖ νά τῷχῃ ἀποκτημένον.
Ἄλλ' ἀπ' αὐτὸν ἀνώτερη ἡ δόξα ἡ τιμημένη,
Ἡ μόνη πού ἀθάνατος· ἐτόν κόσμον τοῦτον μένει!

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Μικροῦ ἰνῆς Καθούλας

72. Μυστικοὶ Ἐρωτήσεις.

Ὁ Διδάσκαλος: — Νίκο, τί μέρος λόγου εἶνε ὁ...;
Ὁ Νίκος: — Ἐπιθετον τριγενὲς καί τρικατάληκτον.
Ὁ Διδάσκαλος: — Μπᾶ! καί πῶς κάμνουν τὰ τρία γένη;
Ὁ Νίκος: — Ὁ... ἡ... τό...
Ὁ Διδάσκαλος: — Μὰ τί λές, παιδί μου;
Τὸ ἀρσενικὸν εἶνε ποταμός, τὸ θηλυκὸν ἔντομον, καί τό σούδερον τροφή!

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Δουῆς τοῦ Κύμνου.

75-77. Φωνηεντόγριφος

Παραβάλλων μεταξύ τῶν κάτωθι συμφῶνων — ὧν ἡ τάξις δύναται νάλλαχθῇ, — ἐν φωνῇ, πάντοτε τό αὐτό, σχηματίζουν πέντε λέξεις τρισυλλάβους.

ραχ - χρ - σ - λοθ - σ - ρν

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Θεσσαροῦ τῶν Κυθήρων

78. Τριπλῇ Ἀκροστιχίς.

Τάρχη τῶν ζητουμένων λέξεων αποτελοῦν πόλιν τῆς Ἑλλάδος, τὰ δεῦτερα δένδρον καρποφόρον, τὰ τρίτα ρωμαῖον Αὐτοκράτορα: 1, Ἀρχαία θεά. 2, Οὐράνιον σῶμα. 3, Ἀνάκτορον. 4, Θεὸς ἀρχαῖος. 5, Ἀργοναυτής.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἐριέδους Νυκτός.

79. Φωνηεντόλιπον.

χρ - ρν - ρν - ρν - ρν - ρν - ρν

Ἐστᾶλη ὑπὸ Ἀνδρία Π. Κοκκίνη.

80. Γρίφος

Φλ :: Μς :: κε Μς :: Φλ

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Βιολέττας τοῦ Χελμού

Λ Υ Σ Ε Ι Σ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ ἔλλου 50

593. Χρύσιππος (χρῆ, σύ, πῶς) — 596. Νέρων-γέρων. — 597. Πόλος-χόλος. — 598. Σείριος-Σύριος. — 599. Πλοῖον-λοιπόν. 600. Μ Κ Δ 601. Α Λ Φ Δ Α Ε Ω Ν Φ Ω Ν Η Α Ν Η Ρ 602-603 1, Ὁ-ποιος δέν ἀκούει σὲ 2, Ὁ ὕπνος, δεῦτερος θάνατος. — 604. ΦΑΝΟΣ, ΒΙΟΝΗ, ΜΩΜΟΣ (ΦΗΜῃ, ΑΙΩΝ, ΝΟΜΙσμα, ὈΝΟμαστική, -ΣΗΜτός.) — 605. Οὐ παντὸς πλεῖν ἐς Κόρινθον. — 606. Ἀρχὴ φιλίας ἑταῖρος, ἑθρᾶς δὲ φόγος. — 607. Ἐν Νικαίᾳ συνεκλήθησαν δύο Σύνοδοι.